

Svanučė

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 5

SVIBANJ 2015

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande C.P., 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Budućnost Izraela i Svijeta 2

Međunarodne Biblijske Studije

Suradnici Istine 14

Darovi Duha 16

Jedno Tijelo Jednim Duhom 19

Darovi Jezika 21

Najveći Dar je Ljubav 24

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

„Ja sam odlučio“ 27

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – MAY 2015

First Issue published December 2013

Printed in USA

Budućnost Izraela i Svijeta

„I tako, sav će Izrael biti spašen, kao što je pisano: sa Siona doći će osloboditelj, on će odstraniti Jakova od bezbožnosti. I evo koji će biti moj savez s njima, kad ja budem uklonio grijehe njihovih.“
Rimljanima 11:26, 27

OČITO je svima da je čovjek u posljednjih stotinu godina živio u svijetu koji se jako brzo mijenja još od svanuća ljudske rase. Promjena je utjecala na sve aspekte života—društvene, ekonomske, vjerske i političke. Govoreći sada samo o političkim promjenama, mi vidimo kao povijesnu činjenicu da su gotovo svi moćni pred 1914 nasljedni vladajući domovi Evrope bili zamjenjeni sa drugim oblicima vladavine. Tijekom tog istog razdoblja većina stanovnika zemlje podlegla je raznim vrstama diktatorske kontrole. Neke od njih bile su bezbožne, totalitarne vladavine. Drugi su bili autokratski režimi, tobože utemeljeni na vjerskim ideologijama. Drugi su bili posljedica moći željnih pojedinaca čija je želja jednostavno bila da vladaju nad što je više moguće ljudi.

Kao posljedica toga, razdoblje koje je počelo sa izbijanjem Prvog Svjetskog Rata u velikoj je mjeri bilo razdoblje općeg pogoršanja i raspadanja svjetskih vladavina. Ipak, nije sve bilo sasvim tako, jer tijekom tog istog razdoblja bilo je rođeno mnoštvo novih nacija. U mnogo slučajeva, te nove nacije su bile izdanak gore spomenutog gubitka moći starih vladajućih monarhija, kako su njihove mnoge kolonije po cijeloj zemlji glasno tražile, i ostvarile, neovisnost od „majčinskih“ zemalja Evrope.

Jedna od zemlja koja je bila rođena u posljednjih stotinu godina je Izrael. Možda bi bilo mnogo točnije reći da je Izrael bio „ponovno rođen,“ jer taj narod je nekada bio nacija, sa svojom vlastitom vladavinom. Međutim, drevni Izrael uživao je razliku koja nije slučaj kod nijednog naroda na zemlji, ni prije ni poslije, a to je da je njegova vladavina djelovala pod Božjim vodstvom. Za kraljeve Izraela u Bibliji je bilo rečeno da sjede na „prijestolju GOSPODNJEM.“ (1 Ljet. 29:23)

Potpuni kraj Izraelskog kraljevstva došao je kada je Sidkija, posljednji kralj preostalog dvoplemenskog dijela nacije, nazvanog Juda, bio svrgnut od Nebukadnezara. (Ezek. 21:25-27) Tada je cijela nacija—svih dvanaest plemena—postala robljem u Babilonskom kraljevstvu. To zatočeništvo trajalo je sedamdeset godina. U međuvremenu, Medijci i Perzijanci osvojili su Babilon, i Perzijski kralj Kir izdao je dekret oslobođenja dopuštajući

Izraelcima da se vrate u njihovu zemlju, ali ne i da ponovno uspostave svoju vladavinu.

Od tog vremena pa nadalje, Izrael je nastavio biti pokorenim narodom, vazalima kojem god narodu koji je upravljao njihovom zemljom, a što je u vrijeme Isusovog prvog dolaska bilo Rimsko Carstvo. U godinama 69 – 73 A.D. Tit, vođa Rimske armije, opkolio je i na koncu uništio Jeruzalem. Tada su Izraelci koji nisu bili uništeni u tom strašnom stradanju bili raspršeni po cijelom svijetu. Ta je situacija ostala takvom kroz mnoga stoljeća i Židovski narod na to ukazuje kao na razdoblje njihovog Raspršivanja—ili dijaspore na Grčkom jeziku.

RASPRŠIVANJE PROREČENO

Mojsije, Izraelski zakonodavac, prorekao je to rastjerivanje Izraelaca među narode, i također njihovo ponovno okupljanje a koje se kao što smo tome svjedočili dogodilo u prošlom stoljeću. To predviđanje je zapisano u 5 Moj. 29:24 i 30:1-6. Zadnji dio proročanstva glasi: „GOSPOD Bog tvoj vratit će te u tvoju zemlju koju su zaposjeli očevi tvoji, i ti ćeš ju posjedovati; on će te učiniti sretnim i brojnim, više no očeve tvoje. GOSPOD bog tvoj će ti obrezati srce, tebi i tvom potomstvu, da bi bi volio GOSPODA, Boga svojega svim srcem svojim, svim svojium bićem, da bi ti živio.“

Mojsije je također prorekao koliko će dugo trajati era Izraelskog gubitka neovisnosti i

raspršenja. Kao što smo vidjeli, Izrael je bio nacija pod Bogom, i iz tog razloga je bio podložen stegovnim mjerama za svoja nedjela. Mojsije ukazuje na izvjesne odgojne kazne kojima će biti izloženi, i zatim dodaje, „Ako me više ne slušate, ja ću vam dosuditi za vaše grijehе kaznu sedam puta [vremena] jaću.“ (3 Moj. 26:18)

Ovo upozorenje o „sedam puta [vremena] više“ kazni ponovljeno je četiri puta. Istraživači proročanstva vjeruju da je to vremenska mjera. Biblija ukazuje da simbolično „vrijeme,“ je razdoblje od 360 godina, i sedam od tih bi ukupno bilo 2 520 godina. Biblijski ključ za tu metodu računanja zapisan je u Ezek. 4:4-6. S obzirom da Mojsijevo proročanstvo ukazuje da je to trebala biti potpuna i sveobuhvatna kazna, mi vjerujemo kako je razumno zaključiti da je počela sa gubitkom njihove nacionalne neovisnosti i kraljevstva.

„Sedam vremena“ od gubitka njihovog kraljevstva dovodi nas do 1914 A.D. i događaja u vezi Prvog Svjetskog Rata. Iz tog sukoba proizišlo je protjerivanje Turaka iz Jeruzalema i Palestine od strane Britanskog generala Allenbya. Osim toga, krajem 1917, Britanska vlada je donijela slavu Balfourovu deklaraciju, što je otvorilo Izraelsku pradžinu Židovskim izbjeglicama i pionirima iz svih zemalja. To je rezultiralo time da je Sionistički pokret bio ispunjen sa novim životom i nadom.

Premda je bilo privremenih zastoja jedne ili druge vrste, nastavila se obnova te regije i migracija Židova u njihovu drevnu domovinu. Iz toga je proizišlo rođenje Izraelske države 1948. Tako gledano, 1914, nakon više od 25 stoljeća kao zatočenog naroda drugim nacijama i carstvima, se počeo razvijati lanac događaja koji je vodio do nacionalne neovisnosti za taj Biblijski i povijesni narod.

VREMENA POGANA

Puni značaj Izraelskog oslobođenja od 1914 može se još jasnije vidjeti ako zapazimo Isusovo predviđanje, koji je od većine današnjih Židova priznat kao ugledan učitelj i prorok. Njega su njegovi učenici pitali u vezi kraja sadašnjeg doba. Dio Isusovog odgovora bio je, „I Jeruzalem će gaziti pogani sve dok se ne navrše vremena pogana.“ (Luka 21:24) U vrijeme ovog proročanstva Židovski narod, na kojeg se ovdje simbolilki ukazuje kao na „Jeruzalem,“ je bio gažen“ od Pogana, i to se trebalo nastaviti sve dok se „vremena pogana“ ne ispune.

Istovremeno sa svrgnućem posljednjeg Izraelskog kralja, prorok Danijel, tumačeći proročanski san kojeg je Gospodin dao kralju Babilona, je prorekao slijed od četiri svjetske sile, počev s Babilonom. Druga od tih je bila Medo-Perzija; treća Grčka; i četvrta, Rim. Podjela Rimskog carstva na različite Evropske države koje

su postojale prije 1914 bila je pokazana sa prstima lika. (Dan. 2:31-45)

Kralju Nebukadnezaru Danijel je rekao, „Ti, o kralju, kralju kraljeva; ti kome Bog iz neba bijaše dao kraljevstvo, moć, snagu i slavu.“ (redak 37) To ne znači da je Nebukadnezar sjedio na prijestolju Gospodnjem, kao što je bilo slučaj sa Izraelskim kraljevima. To je jednostavno značilo, da počev od Babilona tada, Bog neće ometati Pogansku vladavinu nad zemljom, i ta se vlast treba proširiti i na Božji vlastiti narod, Izraelce.

Međutim, to se nije trebalo nastaviti do u nedogled. Danijelovo je proročanstvo istaknulo da to treba trajati jedino do dana podijeljenog Rimskog carstva—„dana tih kraljeva“—prikazanih sa prstima lika. (redak 44) Tada Bog nebeski treba podignuti kraljevstvo, ili vladavinu, koja treba „stajati zauvijek.“ To je ukazivanje na davno obećano Mesijansko kraljevstvo.

Očito je iz povijesnih događaja, koji se odnose i na Izrael i na velika Poganska carstva prošlosti, i različitih proročanskih svjedočanstava datih u odnosu na sve, da je razdoblje koje je Isus opisao kao „vremena pogana“ istodobno sa „sedam vremena“ kazne nad Izraelom i gubitka nacionalne neovisnosti. To znači da su vremena Pogana također dosegla svoj proročanski kraj 1914. Važno je imati na umu da su ispunjenja Biblijskog proročanstva u tom trenutku vremena bila mali početak događaja na koje Biblija ukazuje, umjesto njihov završetak.

Prvi Svjetski Rat, koji je počeo 1914, označio je početak potpune propasti podjeljenih ostataka starog Rimskog Carstva. To je također vodilo do nacionalnog suvereniteta Izraela.

Država Izrael danas je slobodna zemlja. Izraelci više nisu bez svoje vlastite vladavine. Izrael je nacija među nacijama svijeta, više nije vazal Rimu ili bilo kojoj drugoj Poganskoj sili. Ima populaciju od oko 6.2 milijuna Židova, i ima treći najviši životni standard u Aziji. Među vodećim je zemljama svijeta na mnogim područjima poduhvata. Međutim, Izraelska nacija nije bez svojih poteškoća, boreći se u nekoliko ratova od 1948 da bi održali svoju slobodu. Unatoč svemu tome, Izrael je ostao slobodnom zemljom, čak je i ojačao, do točke da ga se sada, nekih 67 godina kasnije, smatra jednom od najsnažnijih nacija svijeta. Događaji koji su vodili do toga počeli su na kraju „sedam vremena“ i „vremena pogana“ koje su prorekli Mojsije i Isus.

DOGAĐAJI U MEĐUVREMENU

Mnoga važna iskustva Izraelaca kao naroda tijekom razdoblja njihovog uspona do slobode među nacijama su također proročena u Bibliji. Jedan od proročanskih izraza koji to opisuje je da će Bog „vratiti“ njihovo „roblje.“ Taj se izraz pojavljuje u Joelu 3:1,2, gdje Gospodin kaže: „Jer, gle, u one dane i u ono vrijeme, kad vratim roblje Judino i Jerusalimsko, Sabraću sve narode, i svešću ih u dolinu Josafatovu, i ondje ću se suditi s njima za

svoj narod i za našljedstvo svoje Izrailja, kojega rasijaše među narode i razdijeliše zemlju moju;“ Važno je zapaziti da riječ „roblje“ u ovom retku, prema Strongovoj konkordanci, znači „prijajšnje stanje blagostanja.“

U recima 9-14 ovog poglavlja prorečeno je ratoborno okupljanje Poganskih nacija , i „dolina Josafatova“ je opisana kao „dolina odluke.“ To sakupljanje nacija je priprema za rat u kojoj, simbolički govoreći, je za nacije rečeno da kuju njihove „raonike u mačeve,“ i njihove „srpove u koplja.“ Mi smo vidjeli da se to događa u eri počev sa 1914, i proročanstvo ukazuje da tijekom tog vremena Gospodin treba „vratiti“ „roblje“, ili prijašnji prosperitet svog naroda. Ustvari, upravo je uspjeh Izraela i njihov relativni napredak prouzročio da mnoge nacije budu sakupljene protiv njih.

Jednako je upečatljivo proročanstvo koje spominje činjenicu da Gospodin treba imati „proces protiv pogana“ u povezanosti sa svojim narodom i njihovom zemljom. (Jer. 25:31) Redak 2 u 3 poglavlju Joela spominje dijeljenje—ili podjelu—zemlje. To se također dogodilo, jer mi znamo da Poganske nacije ne drže do obećanja sadržanih u Balfourovoj deklaraciji i rješavaju sporove ograničavajući Izrael na manje od pola zemlje koju je Bog obećao. Premda je Izrael dobio natrag nešta od te zemlje, oni još uvijek kontroliraju samo dio onoga što im je Bog dao. (1 Moj. 13:14,15)

„STRAVA JE TO A NE MIR“

Druga proročanstva također otkrivaju da razdoblje ponovnog okupljanja Izraela treba biti ispunjeno s mnogim poteškoćama. Jeremija je napisao: „Jer evo dolaze dani - riječ je Jahvina - i promijenit ću udes naroda svoga Izraela i Judeje" - govori Jahve - "i vratit ću ih u zemlju koju u baštinu dadoh ocima njihovim. Evo riječi što ih Jahve reče o Izraelu i o Judeji: Ovako govori Jahve: "Čujem krik užasa: strava je to, a ne mir. Hajde, propitajte se i pogledajte: je li ikad muškarac rodio? A svi se muškarci za bedra hvataju kao porodilje! Zašto su sva lica izobličena i problijedjela? Jao, jer velik je dan ovaj, slična mu ne bi! Vrijeme je nevolje za Jakova, al' će se izbaviti iz nje.“ (Jer. 30:3-7)

Značenje ovog proročanstva je jasno. Ono ističe da čak kada dođe vrijeme za taj povijesni narod da se vrati u svoju zemlju, oni su trebali iskusiti strah i drhtanje—da to neće odmah biti vrijeme mira i sreće za njih.

Za početak, bilo je mnogo radovanja od strane Židova oko Balfourove deklaracije i njene naknadne provedbe mandatom Lige Naroda. Taj mandat se obavezao osigurati Izraelcima dom u njihovoj Obećanoj Zemlji. Na jedan vrlo određen način počeo je početak njihovog povratka iz dugog zatočeništva.

Međutim, ne dugo nakon toga Židovi u Njemačkoj, Austriji i Poljskoj bili su žestoko progonjeni od Hitlerovog režima. To se povećalo u

svojoj jačini i nastavilo se kroz godine Drugog Svjetskog Rata, tijekom kojeg se dogodio nezamisliv Holokaust, u kojemu je bilo ubijeno šest milijuna Židova, a bezbrojni drugi su ostali bez krova nad glavom.

U međuvremenu, zbog Arapskog protivljenja, vrata njihove zemlje obećanja bila su zatvorena za daljnje doseljavanje—zatvorena u vrijeme kad je ovom patničkom narodu bila potrebna domovina više nego su je ikada prije trebali. Uistinu bio je to „krik užasa, strava je to,“ kojeg su čuli, a ne mira.

Drugo proročanstvo koje na općeniti način svjedoči istoj neobičnoj kombinaciji okolnosti glasi: „Zato, evo, doći će dani,“ govori Gospod, "kad se neće više govoriti: 'Tako da je živ Gospod, koji je izveo sinove Izraelove iz Egipta!' Nego: 'Tako da je živ Gospod, koji je vodio kući sinove Izraelove iz sjeverne zemlje i iz svih zemalja, kamo ih je bio razgranao!' Ja ću ih natrag dovesti u zemlju njihovu, koju sam dao ocima njihovim." "Gle, ja šaljem mnoge ribare", govori Gospod; da ih love, a potom šaljem mnoge lovce, da ih love na svakoj gori i na svakoj visini i rasjelinama kamenim.“ (Jer. 16:14-16)

Ovo proročanstvo ukazuje na to da kada dođe vrijeme da se Izraelci vrate u svoju zemlju, biti će učinjeni naponi kako bi ih se potaknulo na povratak. Gospodin je rekao da će poslati „ribare“ da „ih love.“ Vjerovatno je da se to

ispunilo kroz Sionističku organizaciju, koju je 1896 utemeljio pokojni Teodor Herzl. Ribari koriste mamce da privuku ribe, i dugi niz godina Sionistička organizacija isticala je zašto bi Židovi trebali ići u svoju zemlju, kao i na prednosti koje bi s time nastale.

Međutim, nije mnogo Židova bilo potaknuto da idu u Obećanu Zemlju s tom metodom, premda se danas Herzla visoko poštuje u suvremenom Izraelu. Jedno od uzbudljivih mjesta u Jeruzalemu je spomen vrt u čast Herzlu. Kameni pristup njegovom grobu simbolizira postepeni napredak Židovske države. Herzlovo djelo nije bilo uzalud.

Proročanstvo također navodi da Gospodin također treba poslati „lovce, da ih love.“ Ovdje se ukazuje na mnogo snažnije metode. Među njih u to nema sumnje treba biti uključeno žestoko progonstvo od ruku Hitlera tijekom Holokausta. Ta posebna metoda izvlačenja povećala se u jačini sve dok gotovo svi Židovi u Evropi koji nisu bili ubijeni nisu počeli čeznuti za njihovom domovinom i razmišljali su o tome da odu tamo kad im se za to ukaže prilika.

Drugo proročanstvo koje je u mnogome na toj liniji glasi: „Života mi moga - riječ je Jahve Gospoda - vladat ću vama rukom krepkom i mišicom uzdignutom, u svoj žestini svoje jarosti. Izvest ću vas iz naroda, skupiti vas iz svih zemalja u koje bijaste raspršeni rukom krepkom i mišicom uzdignutom, u svem plamu jarosti moje! Odvest ću

vas u pustinju naroda i ondje vam licem u lice suditi!“ (Ezek. 20:33-35)

Bilo je mnogo „jarosti“ koja se očitovala tijekom stotinu godina od 1914 u povezanosti s naporima Izraelaca da se isele iz različitih zemalja u kojima su bili nastanjeni, i da si naprave novi dom u zemlji obećanja. Kao što je prorečeno čak oni koji su tamo su u „pustinji naroda,“ u smislu da i oni kao i ostali narodi na zemlji imaju udjela u tjeskobi i nesigurnosti ovog kaotičnog vremena u ljudskoj povijesti. Oni još uvijek nisu pronašli mir i sigurnost.

U idućem broju Svanuća sljedeći mjesec razmotrit ćemo neke od budućih događaja koji se odnose na Izrael i njihovu ulogu u Božjem planu. Također ćemo razmotriti slavnu nadu za Izrael i za cijeli svijet, nadu trajnog mira, sigurnosti i života koji će biti uspostavljeni kroz pravednu upravu Mesijanskog kraljevstva—onoga za koje su toliki milijuni molili gotovo dvije tisuće godina, „dodi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja na zemlji.“ (Mat. 6:10)

Suradnici Istine

***Ključni redak: "Mi smo dakle dužni primati takve, da budemo suradnici istine."
3 Ivan 8***

***Izabrani tekstovi:
Treća Ivanova***

KAO I U prethodnoj poslanici, pisac ukazuje na sebe kao „starješinu“ i na široko je prihvaćeno da je to Apostol Ivan. On je uputio ovo pismo „ljubljenome Gaju, kojega ja ljubim u istini.“ (3 Ivan 1) Premda izgleda da je

Gaj bio narušenog zdravlja, Ivan priznaje njegovu duhovnu vitalnost, i radovao se svjedočanstvu kojeg je primio od braće da Gaj „u istini hodi.“ (reci 2-4) Ivan posebno pohvaljuje Gaja za gostoprimstvo i korištenje svojih osobnih sredstava u pomaganju da se pobrine za potrebe slugu koji su bili angažirani u službi Evanđelja. (reci 5-7)

Apostol Pavao također naglašava potrebu da vjernici žive u skladu sa primjerom Kršćanskog vladanja pokazanom kroz primjer vjerne braće u Ranoj Crkvi. „Uostalom, braćo, što je god istinito, što je časno, što je pravedno, što je sveto, što je ljubezno, što je slavno, što je god kreposno, i što je god hvale vrijedno, to mislite! što i naučiste, i primiste, i čuli ste, i vidjeste u meni ono činite, i Bog mira bit će s vama!“ (Filip. 4:8,9)

Naš je ključni redak poticaj za nas, kao posvećene vjernike, da budemo budni za prilike pružanja kakve god potpore koju možemo pružiti drugoj braći koja putuju od mjesta do mjesta u promicanju Božje riječi. Takva pomoć može uključivati ugošćivanje takvih slugu u našem domu, i u nekim slučajevima, kada je to prikladno, može uključivati pružanje financijske pomoći. Međutim, u svim slučajevima, mi imamo prednost pružiti podršku onima koji su u stanju biti više aktivno angažirani u službi kroz naše molitve za njih i riječima ohrabrenja.

Ivan nastavlja, govoreći, „Pisao sam nešto crkvi; ali Diotref, koji hoće da bude prvi među njima, ne prima nas. Zato, ako dođem, spomenut ću njegova djela, kako nas sumnjiči zlim riječima. I nije mu to dosta, nego sam braće ne prima i zabranjuje onima, koji to hoće, i izgoni ih iz crkve. Ljubljani, ne ugledaj se na zlo, nego na dobro! Tko dobro čini, od Boga je; a tko zlo čini, nije vidio Boga.“ (3 Ivan. 9-11)

Za razliku od vjernog Gaja, bilo je potrebno da Ivan da javni ukor Diotrefu, koji je pokazao ponos i diktatorski duh, čak do te mjere da koristi svoj utjecaj kako bi spriječio druge od pokazivanja gostoljubivosti Ivanu i drugim vjernim radnicima u Božjoj službi. Kao zaključak ove poslanice, Ivan, s druge strane, navodi Demetrija kao pouzdanog brata Gaju, čije se Kršćansko vladanje pokazalo priznatim. (redak 12)

Pouku sličnu ovoj u ovoj poslanici također je napisao Apostol Ivan, ne samo za one koji su živjeli i njegovim danima, nego za sve posvećene Kristove sljedbenike kroz cijelo Evandeosko doba. Ove riječi, date Ivanu od uskrslog Gospodina, navode, „Ništa se ne boj od muka, što te čekaju! Gle, đavao će neke od vas baciti u tamnicu, da se iskušate i imat ćete nevolju deset dana. Budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života.“ (Otkr. 2:10)

Pouka dva

Darovi Duha

***Ključni redak: „A svakomu se daje objava Duha na korist.“
1 Korinćanima 12:7***

***Izabrani tekst:
1 Korinćanima 12:1-11***

PAVAO SE OVDJE obraća braći u Korint koji su prije bili obožavatelji idola. On podsjeća u vezi onih Kristovih sljedbenika koji su bili primatelji izvjesnih čudesnih darova

da su im te moći bile dane iz nijednog drugog izvora doli kroz Božji Sveti Duh. Ti darovi, kada ih se koristi, trebaju služiti kao svjedočanstvo da ojača vjeru potencijalnih vjernika da je „dobra vijest“ Evandjelja objavljivala mogućnost za spasenje cijelog čovječanstva od grijeha i smrti. Oni nadalje trebaju svjedočiti o činjenici da je Krist

položio svoj život kao žrtvu, i da je nakon toga bio uskrsnut u slavu i čast, posjednut s desna Bogu. Poziv da se postane sljedbenikom našeg Gospodina, da se vjerno služi njegovoj stvari sve do smrti i da se vlada s njim u Božjem kraljevstvu, bio je još jedan važan aspekt tog svjedočanstva. Stoga, Pavao je rekao da bilo tko tko bi ukazao na Isusa kao „prokletog“ dao bi dokaz da nije bio povezan sa Kršćanskom službom. (1 Kor. 12:1-3)

Naša pouka nastavlja: „Milosni su darovi različni, ali je isti Duh. I različne su službe, ali je isti Gospodin. I različna su djelovanja, ali je isti Bog, koji djeluje sve u svima.“ (reci 4-6) Zatim slijedi naš ključni redak, koji tvrdi da su tijekom apostolskih vremena, svi posvećeni vjernici imali „objavu Duha,“ datu u svrhu pomaganja u izgrađivanju tijela Kristovog. Zaista, neka braća imaju višestruke talente koji mogu biti upotrijebljeni u njihovoj službi Bogu.

Pavao zatim opisuje neke od mnogih darova koje bi oni koji su začeti Svetim Duhom mogli posjedovati. On spominje mudrost, spoznaju, vjeru, moći liječenja, pravljenje čuda, proricanje—to jest, sposobnost da se razjasni Božja riječ. On navodi razabiranje pravednih naspram zlih duhova, sposobnost da se govori različitim jezicima i dijalektima, isto tako kao i dar tumačenja istih da bi slušaoci na njihovom materinjem jeziku mogli shvatiti Evanđeosku poruku. (reci 8-10)

Svi ti gore spomenuti darovi bili su pruženi od Svetog Duha, premda su bili raspodjeljeni među vjernicima u skladu s voljom Božjom. Priznanje te istine trebalo je služiti tomu da sačuva primatelje od osjećaja ponosa ili superiornosti u odnosu na druge koji su bez tog naročitog dara. „Jer tko tebe odlikuje? Što li imaš, što nijesi primio? A ako si primio, što se hvališ, kao da nijesi primio?“ (1 Kor. 4:7)

Naša pouka zaključuje s time kako Pavao koristi ljudsko tijelo kao prikaz i jedinstva isto tako kao i različitosti. Ono je jedno, ali se sastoji od mnogo udova. Baš kao što je bilo različitih darova tijekom razdoblja Rane Crkve, posvećeni vjernici su kroz cijelo doba bili drugačiji u različitim aspektima, kao udovi tijela Kristovog. Sa Božjeg stanovišta, to je neophodno za ispunjenje njegovog vječnog nauma. (1 Kor. 12:11,12)

Neka bi smo uvijek cijenili činjenicu da je cijela ta priprema pod božanskim nadgledanjem. Kada je crkva ujedinjena u slavi sa Kristom Isusom, o svima onima koji će biti s njim govorilo se kao o „pozvanima, izabranima i vjernima.“ (Otkr. 17:14)

Jedno Tijelo Jednim Duhom

***Ključni redak: „Jer jednim Duhom mi se svi krstimo u jedno tijelo, bili Židovi ili neznabošci, ili robovi ili slobodni; i svi se jednim Duhom napojismo.“
1 Korinćanima 12:13***

***Izabrani tekst:
1 Korinćanima 12:12-31***

LJUDSKO TIJELO, kakvo je opisao Pavao, je prikaz tijela Kristovog. Ono je sastavljeno od mnogo različitih udova, ali koji djeluju zajedno na kohezivan način. On navodi: „Jer kao što je tijelo jedno i udove ima

mnoge, a svi udovi tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo, tako i Krist.“ (1 Kor. 12:12)

U našem ključnom retku, Pavao naglašava činjenicu da je svaki ud tog „jednog tijela“ začet od istog Svetog Duha, bez obzira na to bili oni „Židovi ili neznabošci“ po rođenju, ili „robovi ili slobodni.“ Svi udovi tijela su kršteni u Krista, i trebaju gledati na njega kao na svoju „glavu.“ Stoga, njih se treba smatrati odvojenima od svijeta i koji pokazuju jedinstvo odanosti Bogu.

„Jer i tijelo nije jedan ud, nego mnogi“ nastavlja Pavao. „Ako reče noga: Jer nijesam ruka, nijesam od tijela, zar zato nije od tijela? I ako reče uho: "Jer nijesam oko, nijesam od tijela", zar zato nije od

tijela: Kad bi sve tijelo bilo oko, gdje bi bio sluh? Kad bi sve bilo sluh, gdje bi bio njuh?“ (reci 14-17) Udovi Kristovog tijela se sastoje od onih koji su spremni da Gospodin s njima upravlja, kao što glava upravlja ljudskim tijelom, gdje mozak upravlja a različiti dijelovi tijela se odazivaju na njegovo vodstvo. U onoj mjeri u kojoj ljudski um normalno djeluje, postupci različitih djelova tijela će se izvršavati na ispravan način.

U slici tijela, nije razumno za očekivati da će netko tko je ispravno uvježban koristiti jedan ud tijela da nanese bol ili patnju na drugi dio tijela. Stoga ne bi bilo normalno za nekoga da koristi svoje noge tako da otrči usred prometne ulice, znajući da postoji velika mogućnost da ga tamo udari neko vozilo. Slično tome, bilo bi nenormalno da netko koristi svoje ruke da uzme oštar predmet i stavi ga u neki drugi dio tijela, shvaćajući štetne posljedice takvog postupanja.

„Tijelo Kristovo“ sastavljeno je od mnogih različitih udova, međutim postoji samo jedan duh—Božji Sveti Duh—koji bi se trebao odražavati u svakome od njih. Standard za utvrđivanje da li se taj jedan duh nalazi u svakom posvećenom vjerniku može se pronaći u primjeni sljedećeg kriterija: „Jer ovo mišljenje treba da je u vama, kakvo je i u Kristu Isusu.“ (Filip. 2:5)

Kada se predamo volji Božjoj, on će nas voditi u mnogočemu—kako provoditi naše vrijeme, način na koji koristimo naše talente, stvari koje

govorimo, gdje ćemo ići, i što ćemo raditi. Njegovo vodstvo će upravljati samim našim bićem. Ako smo potpuno dali naše sve u posvećenju, tada će biti istina da smo mrtvi, i da je naš život skriven s Kristom u Bogu. (Rim. 6:3,4; Kol. 3:3) To „pokapanje“ krštenjem u Isusovu smrt znači svakodnevno odricanje od zemaljskih ciljeva, nada i ambicija. Ako smo vjerni u tome, ne samo da ćemo hoditi u novosti života sada, nego ćemo također imati nadu slavne nebeske nagrade u Božjem kraljevstvu. (1 Kor. 15:49,53)

Pouka četiri

Darovi Jezika

Ključni redak: „Što dakle? Molit ću se i duhom, a molit ću se i umom; pjevat ću hvalu duhom, a pjevat ću i umom.“

1 Korinćanima 14:15

Izabrani tekstovi:

Djela 2:1-7, 12

1 Korinćanima 14:13-19

OVA pouka počinje sa dramatičnim očitovanjem Božjeg Svetog Duha koji je bio darovan Ranoj Crkvi. „I kad se navršio pedeset dana, bili su svi zajedno na istom mjestu. I ujedanput postade šum s neba, kao kad dolazi silan vjetar, i napuni svu kuću, gdje su sjedili, I pokazaše im se razdijeljeni jezici kao od ognja, i sjede po jedan na svakoga od njih. I napuniše se svi Duhom Svetoga, i stadoše govoriti

raznim jezicima, kao što im je Duh (Sveti) davao da govore.“ (Djela 2:1-4)

To se dogodilo u ispunjenju obećanja kojeg je Krist dao svojim učenicima nakon svog uskrsnuća a prije svog uzašašća Nebeskom Ocu. On im se je pojavio u nekoliko prilika kako bi ojačao njihovu vjeru dajući im dokaze da više nije bio u grobu. Osim toga, oni su se trebali „odjenuti u silu s visine,“ što bi im omogućilo da izvrše njihov zadatak objavljivanja Evandjelja po svem svijetu. Vjerni Kršćani izvršavaju tu prednost sve do današnjeg dana. (Luka 24:48,49)

U vrijeme kada se ovo čudo dogodilo, pobožni Židovi iz različitih zemalja došli su na vjersko hodočašće u Jeruzalem i bili su upoznati samo sa jezikom njihove nove zemlje. Ipak, kako su Kristovi sljedbenici svjedočili u vezi Isusovog uskrsnuća i Evandjelja o kraljevstvu, njihovi slušatelji bili su zapanjeni da su ti Galilejci, ti neuki Isusovi sljedbenici imali sposobnost da objave takvu duboku poruku, ako koju su svaki od njih bili u stanju razumjeti na njihovom vlastitom jeziku. (Djela 2:5-12)

Apostol Pavao je naglasio važnost javnog objašnjavanja Božjih obećanja i nauma za čovječanstvo na način koji bi izgrađivao druge, dok se suprotstavljao samo govorenju na nepoznatom jeziku kako bi se impresioniralo druge da mu je bila iskazana milost sa tim posebnim darom. Prema tome, svaka riječ izrečena drugima bez tumačenja u

korist slušatelja bila bi beskorisna, i dokaz nedostatka pravog duha ljubavi. (1 Kor. 14:1-13)

U našem ključnom retku, Pavao podvlači činjenicu da bi čak i velika prednost i potreba javne molitve trebala biti učinjena u vidu blagoslivljanja drugih. To može biti postignuto jedino kad se izgovorene riječi razumjelo i kada su slušatelji tako u stanju složiti se s duhom molbe.

Premda je kao Apostol, Pavao bio uvelike korišten u objavljivanju mnogih aspekata božanskog plana spasenja, on je također dao prikladan iskaz o tome kako bi se trebalo koristiti svoj dar jezika. „Ali na sastanku crkve volim pet riječi umom svojim reći, da i druge poučim, negoli deset tisuća riječi jezikom.“ (redak 19)

Neka bi smo svi kao vjernici slično tome svjedočili drugima na način koji će im pomoći u razumijevanju Božjeg slavnog plana spasenja da će blagosloviti sve voljne i poslušne pripadnike ljudske obitelji. Potrudimo se svi da naše riječi „budu na uzdizanje Crkve.“ (redak 12)

Najveći Dar je Ljubav

***Ključni redak: „A sad
ostaje vjera, ufanje,
ljubav, ovo troje, ali je
najveća među njima
ljubav.“***

1 Korinćanima 13:13

Izabrani tekstovi:

1 Korinćanima 13

MNOGI U Crkvi u
Korintu su očito stavljali
veliki naglasak na
izvanjsko očitovanje
darova Svetog Duha.
Zaista, oni su bili važni
tijekom razdoblja Rane
Crkve. Međutim, Pavao je
naglasio da je trajni duh

ljubavi bio od daleko veće vrsnoće od tih darova. On je rekao da je ljubav bila od veće važnosti nego sposobnost da se shvati velike tajne Božje, svjedočenja za Kristovu stvar, ili čak žrtvovanja nečijih zemaljskih posjeda na korist drugih. Bez pravog, iskrenog motiva ljubavi koji bi potaknuo takva djela, bili bi beskorisni. (1 Kor. 13:1-3)

Pavao zatim objašnjava karakteristike povezane sa pravom ljubavlju. „Ljubav dugo trpi, dobrostiva je; ljubav ne zavidi, ne ponosi se, ne nadima se. Ne čini što ne valja, ne traži svoje, ne razdražuje se, ne misli o zlu, Ne raduje se nepravdi, a raduje se istini, Sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi.“ (reci 4-7)

Nakon opisivanja svojstava koja posjeduju oni koji pokazuju duh ljubavi, Pavao suprotstavlja trajnu prirodu ljubavi sa privremenim karakterom različitih darova duha. On zapaža da ljubav „nikad ne prestaje,“ u smislu da će trajati kroz svu vječnost, dok su čudesni darovi bili i privremeni i djelomični. (reci 8-10) Neki kršćani naučavaju da se čudesni darovi koji su prevladavali u Ranoj Crkvi nastavljaju očitovati čak i danas. Pavao međutim u našoj pouci tvrdi, da ti darovi koji su bili prenašani polaganjem ruku apostola trebaju prestati. (Djela 8:18) Oni više neće biti potrebni budući da će nadahnuti zapisi Biblije, nakon što budu bili kompletni, biti priznati kao izvor Božje istine. (2 Tim. 3:15-17)

S obzirom da će zemlja biti „napunjena poznavanjem slave Gospodnje, kao što vode prekrivaju more,“ sposobnost da se sakuplja informacije i razumije Božju riječ neće prestati. (Hab. 2:14) Umjesto toga prestat će, čudesna nadahnuća i otkrivenja božanskih istina na početku Evandeoskog Doba a na koje se ukazuje u Biblijskom odlomku naše pouke. (1 Kor. 13:8-10)

Pavao također uspoređuje darove duha sa plodom duha. Ono prvo on uspoređuje sa djetinjastom nezrelosti u Kristu. Međutim, zreli vjernik, usredotočit će se na povećani razvoj Svetog Duha i njegovih različitih plodova i milosti kao mnogo poželjnijih svojstava. (redak 11)

Postoje mnogi Biblijski tekstovi koji naglašavaju ljubav kao neophodnu za ugađanje našem Nebeskom Ocu. Tijekom svoje zemaljske službe, kad su ga upitali o toj stvari, Isus je ukazao na važnost pokazivanja ljubavi prema Bogu iznad svega i ljubavi prema bližnjemu kao prema sebi kao na način ispunjavanja Zakona. (Mat. 22:36-40) On je također iznio standard po kojem će vjernici moći mjeriti njihovo postignuće te nadasve važne osobine. „Novu zapovijed dajem vam: ljubite jedan drugoga! Kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedan drugoga!“ (Ivan 13:34) Tako u sažetku, naš ključni redak naglašava da je najveći od svih darova posjed „agape“ ljubavi—znak prepoznavanja naprednog Kršćanina. Neka bi smo svi nastojali postići taj cilj!

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

„Ja sam odlučio“

„Jer, ja sam odlučio ništa ne znati među vama, osim Isusa Krista i Isusa Krista razapetog.“

- 1 Korinćanima 2:2 -

RIJEČI našeg teksta trebale bi biti poznate svakome od nas kao Kristovih sljedbenika. One govore o ozbiljnom načinu razmišljanja kojeg moramo imati da bi smo se dokazali vjernima našem Nebeskom Ocu. U našem razmatranju ove teme, mi kao posvećena Božja djeca, moramo razumjeti važnost ovog retka i drugih koji su mu slični po značenju, po što će nam pomoći usredotočiti svu našu pažnju na postizanje „nade evanđelja.“ (Kol. 1:23) Odgovorivši na nebeski poziv, evanđeoska bi nas poruka trebala potaknuti da budemo revni u tome da štedimo naše vrijeme i snagu za službu ove „dobre vijesti,“ ostavljajući sve drugo, koliko god da je zanimljivo, iza nas. Ako to nije učinjeno u potpunosti mi možemo „svrnuti,“ i ne uspjeti „učvrstiti svoj poziv i izabranje.“ (Hebr. 12:13; 2 Pet. 1:10)

SPOZNAJA I MUDROST OVOG SVIJETA

U našim danima, imamo stalni pristup spoznaji i informacijama koji su dostupni u svijetu, i to nas može lako omesti. Doslovno, na dlanu naše ruke, jednostavno možemo postaviti pitanje smartfonu, i u sekundi glas će nam dati odgovor. Ovaj i bezbrojni drugi primjeri pružaju obilje dokaza da mi zaista živimo u vremenu za koje je proročeno da će se „znanje umnožiti.“ (Dan. 12:4) Fokus u jednom pravcu naglašen u našem uvodnom retku nipošto ne znači da ne bi smo trebali iskoristiti zapanjujuća oruđa tehnologije koja već imamo na raspolaganju za širenje poruke istine. Mnogo je toga učinjeno kroz Dawn, a i u mnogim drugim krugovima braće po cijelom svijetu, da bi se proširilo evanđelje o kraljevstvu kroz korištenje današnje tehnologije. Mi se radujemo izvještajima o tim naporima, i zahvaljujemo Nebeskom Ocu za te mogućnosti.

Stvari kojima bi smo se trebali oduprijeti jesu one koje se odnose na mudrost ovog svijeta, i njegovog općeg duha ponosa. Taj duh dolazi od Protivnika, koji nas želi omesti u onome „što je našega Oca.“ (Luka 2:49) Trebamo se lišiti sebičnosti, koja traži tjelesno zadovoljstvo i napredak, i koja zavidi drugima. Važnost toga je ilustrirana u ovim riječima iz Jakova 3:14-17, koje glase: „Ako u srcu imate gorku zavist i svadljivost, ne uznosite se i ne lažite protiv istine! Nije to mudrost koja odozgor silazi, nego zemaljska,

ljudska, đavolska. Ta gdje je zavist i svadljivost, ondje je nered i svako zlo djelo.“ Kako je zaista istina da je trend svjetovne mudrosti uglavnom u tom pravcu. Jakov nastavlja, „A mudrost odozgor ponajprije čista je, zatim mirotvorna, milostiva, poučljiva, puna milosrđa i dobrih plodova, postojana, nehinjena.“

Ove Jakovljeve riječi nadopunjuju one Pavlove u našem tematskom retku, budući da pružaju daljnji uvid glede onoga što bi smo trebali biti „odlučni“ znati i činiti u našem posvećenom životu. Mudrost odozgo, koja ima svojstva čistoće, miroljubivosti, blagosti i drugih koje Jakov navodi, bila je personificirana u „Isusu Kristu razapetom.“ Stoga, „odlučiti“ da znamo samo njega, znači da bi smo trebali nastojati steći tu istu vrstu „mudrosti odozgo.“ Knjiga Izreke također govori o toj mudrosti, govoreći nam da „mudrost je glavna,“ i „početak je mudrosti strah Gospodnji.“ (Izreke 4:7; 9:10)

SLIJEDITI KRISTOV PRIMJER

Baš kao što Krist utjelovljuje mudrost koju je opisao Jakov, on je također primjer mudrosti koja je od vječnosti bila svojstvo Boga, Stvoritelja. Dio Božje mudrosti, koju je djelio njegov sin, je želja priopćiti božansko otkrivenje njegovog plana onima koji gorljivo traže da ga upoznaju i razumiju. Oni koji žele tu nebesku mudrost, i koji imaju ispravan ponizan stav srca i uma da prime takvu pouku od

Gospodina, mogu biti sigurni da će im biti dana spoznaja o bilo kojim istinama koje su potrebne za njihov duhovni razvoj. To će im biti pruženo kao „hrana u pravo vrijeme,“ za njihovu ishranu i jačanje. (Ps. 145:15; Mat. 24:45)

Prekrasne Biblijske istine stanu u točan sklad sa onim stvarima kojih bi smo trebali biti željni u našem duhovnom životu, i također s obzirom na našu poruku drugima. Mi smo dobili nalog da budemo „sluge Kristove.“ (1 Kor. 4:1) To uključuje uputu da trebamo „propovijedati Riječ, uporni biti - bilo to zgodno ili nezgodno - uvjeravaj, prijeti, zapovijedaj sa svom strpljivošću i poukom. A ti budi razborit u svemu, trpi zlo, učini djelo evanđelista [propovjednik evanđelja], službu svoju izvrši potpuno!“ (2 Tim. 4:2, 5) Kao Kristovi sluge, trebamo propovjedati riječ sa strpljenjem, blagošću, dugotrpljivošću i zdravim učenjem. Tako će naša služba odzvanjati glasno na slavu Božju, i njegovog Sina Krista Isusa. Budemo li vjerni, imamo jamstvo da ćemo, u punom smislu riječi, biti „osposobljeni za poslužitelje novoga Saveza“ u Kristovom kraljevstvu. (2 Kor. 3:6)

NAŠ FOKUS

U daljnjem razmatranju pobude u našem tekstu da se u potpunosti „odluči“ da se zna „samo Isusa Krista, razapetoga,“ mi ovdje predlažemo tri specifična aspekta nastojanja na koje bi se trebali posebno usredotočiti. Da bi se bilo uistinu

usmjerenim prema jednom cilju u našoj božanskoj službi zahtijeva da:

1. Pažljivo i stalno proučavamo Božji plan kako je otkriven u njegovoj Riječi, kojeg je on sakrio od „mudrih,...a razotkrio malenima.“ (Luka 10:21)
2. Imamo naša srca i umove prosvjetljene, i naše živote vođene, sa snagom i utjecajem Božjeg Svetog „Duha istine.“ (Ivan 16:13; Efež. 1:18; Kol. 1:9)
3. Da imamo oduševljenu revnost za ostvarenjem Božje volje u našem životu, i želju biti „revan u dobrim djelima.“ (Titu 2:14)

Ispunjenje tih nastojanja znači da ćemo koncentrirati naše snage na one stvari koje će nas uspješno voditi s onu stranu zavjese. Apostol Pavao ukazuje na to, i ističe da dobivanje takve potpune pobjede nije zajamčena stvar, i mi moramo biti vrlo pažljivi u svim područjima našeg Kršćanskog života. „Ne bih li kako, suobličen smrti njegovoj, prispio k uskrsnuću od mrtvih. Ne kao da sam već postigao ili dopro do savršenstva, nego - hitim ne bih li kako dohvatio jer sam i zahvaćen od Krista.“ (Filip. 3:11,12) Gospodin nas je „zahvatio“, pozivajući nas iz tame. On želi da čuvamo naša srca vjernima njemu, i da kroz razvoj karaktera i žrtvu „ne bi smo li kako dohvatili“ ono

za što smo bili pozvani. Pavao opisuje taj veličanstveni poziv kao i „sveti“ i „nebeski poziv.“ (2.Tim. 1:9; Hebr. 3:1) Ako uspijemo „prispjeti k [prvom] uskrsnuću od mrtvih,“ bit će nam data velika prednost objavljivanja Božje velike osobnosti svijetu čovječanstva, i da ih blagoslovimo, u kraljevstvu.

TEŽITI PREMA NAPRIJED

Čitajući dalje Pavlove riječi braći u Filipima, on kaže, „Braćo, ja ne umišljam sebi, da sam uhvatio, ali jedno činim: To, što je za mnom, zaboravljam, a za onim, što je preda mnom, posežem, Trčim k biljezi cilja, k nagradi nebeskoj, kojoj me Bog zove u Kristu Isusu. Koji smo god dakle savršeni, mislimo ovo, i ako što drukčije mislite, i ovo će vam Bog otkriti.“ (Filip. 3:13-15) To „jedno“ što je Pavao učinio, što bi smo i mi također trebali, u stvarnosti se sastoji od mnogih povezanih zahtjeva. Međutim, to može biti sažeto da imamo sve u našem životu usmjereno s k jednom cilju—to jest, ugoditi Bogu u mislima, riječima i djelima. „Pravedničke su misli pravične.“ (Izreke 12:5) Ako imamo „pravične“ misli, one će biti u skladu sa novim umom i voljom—novim stvorenjem—i mi ćemo nastojati skinuti „starog čovjeka s djelima njegovim.“ (Kol. 3:9)

Kasnije u tom istom poglavlju nam je rečeno, „I sve što god činite, riječju ili djelom, sve činite u imenu Gospodina Isusa, zahvaljujući Bogu i

Ocu po njemu.“ (redak 17) To se slaže sa Isusovom pobudom da „od svakoga komu je mnogo dano, od njega će se mnogo tražiti.“ (Luka 12:48) Ako nas se broji kao Božji izabrani narod—„izabrane,“ postoji velika odgovornost koja s tim dolazi. Naši bi postupci i riječi kao njegovih izaslanika trebali ispravno predstavljati našeg Gospodina i donositi čast njegovom imenu u svako doba. Svatko bi od nas trebao biti „poslanica...koju poznaju i čitaju svi ljudi.“ (2 Kor. 3:2) Da bi to postala stvarnost, mi moramo nastojati zadovoljiti zahtjeve „utrke“ koja je stavljena pred nas. Važno je zapaziti da su ti isti za svakoga tko trči u utrci, ali mogu biti dostignuti u različitim omjerima među članovima tijela. Međutim, za sve je to tijesan put koji vodi u slavu, čast i besmrtnost. Mi se možemo pojedinačno razvijati u različitim omjerima, međutim svi moramo napredovati i „posegnuti.“

Pavao je rekao što se tiče sebe, „Ja dakle tako trčim - ne kao besciljno, tako udaram šakom - ne kao da mlatim vjetar.“ (1 Kor. 9:26) Mi moramo slijediti njegov primjer u tom pogledu, odlažući „svako breme i grijeh, koji je za nas prionuo, i s ustrajnošću trčimo da dobijemo na trki, koja nam je određena.“ (Hebr. 12:1) Mi imamo snagu da to možemo činiti zato jer ju nam je dao Nebeski Otac. Imamo također i pomoć pruženu kroz „Gledanje na utemeljitelja i usavršitelja vjere Isusa, koji mjesto određene sebi radosti podnese križ ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestolja Božjega.

Promotrite njega,... da se ne umorite i da ne klonu duše vaše!“ (reci 2,3)

NIŠTA NE ZNATI

Gledajući dalje na Pavlov život kao primjer za nas, mi vidimo da su nakon njegovog obraćenja na putu za Damask, njegovi dani i godine bili kao da nije znao ništa drugo doli „Isusa Krista, Isusa Krista raspetoga.“ Životni pravac kojeg je izabrao slijediti nakon što je bio pozvan i izabran od Boga bio je pravac potpunog predanja i žrtve. Njegova spoznaja o drugim temama, koja je bila velika, ili mnoge stvari koje bi inače bile sklone omesti ga u ispunjenju njegovog zavjeta posvećenja, on je znao da treba ostaviti iza sebe.

Kao što je prije navedeno, i mi također trebamo zaboraviti „ono što je za nama,“ i „Trčim k biljezi cilja, k nagradi nebeskoj, kojoj me Bog zove.“ Jer kao što je bilo s Pavlom, važno je da si postavimo ispravne prioritete i standarde u našem životu, i što se tiče našeg vladanja isto tako kao i našeg razumijevanja Božje Riječi. S obzirom na svakodnevno vladanje, rečeno nam je, „Mislite o onome što je gore a ne što je na zemlji.“ (Kol. 3:2) To uključuje odlaganje ponosa, sebičnosti, i tih stvari koje mogu promicati i skretati pažnju na tijelo i vlastiti interes. U povezanosti s našim razumijevanjem Božje Riječi, ne smijemo se „priklanjati prijevarnim duhovima i naucima zloduha.“ (1 Tim. 4:1) Lažna učenja i vjerovanja

ljudi dodaju pogrešku na pogrešku, i Isus je upozorio da bi oni mogli „bude li moguće zvesti i izabranike.“ (Marko 13:22)

Izvještaji o iskustvima iz Pavlovog života i drugih vjernih Kristovih sljedbenika pruženi su nam kao primjeri u našim vlastitim iskustvima i Kršćanskom životu. Oni bi trebali služiti tome da nam pomognu da damo sve od sebe da činimo to „jedno“ na što smo bili pozvani. „Ta meni je živjeti Krist, a umrijeti dobitak!“ (Filip. 1:21)

„MEĐU VAMA“

Naš jedini cilj, kao što je to bilo kod našeg Gospodina i njegovih učenika kao što je Pavao, je dokazati se prihvatljivima Ocu, i činiti to sa svom našom snagom i energijom. To treba biti učinjeno do mjere odustajanja od naše volje u potpunosti i predstavljanja „našeg tijela kao žive žrtve,“ koja je opisana kao „razumna služba.“ (Rim. 12:1) Dio naše prednosti u tom pogledu je to da pomažemo drugima trčati trku, da bi smo svi mogli dostići cilj i dobiti „pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu.“ (1 Kor. 15:57) Trebali bi smo biti motivirani sa iskrenom željom biti odlučni znati „među vama“—našom subraćom—ništa drugo doli jedan cilj za kojim svi težimo. To je najuzvišeniji oblik ljubavi na djelu, i pokazan je u riječima našeg Gospodara: „Od ove ljubavi nitko veće nema, da tko život svoj položi za prijatelje svoje.“ (Ivan 15:13)

Pavao je bio u potpunosti aktiviran Božjim božanskim učenjima, sažetima u ljubavi. On je rekao, „ne stidim se evanđelja Kristova,“ iako mu je to donijelo mnogo ismijavanja i progonstva. Kako je Pavao bio u stanju iznijeti tu tvrdnju? Nastavljajući, on odgovara da evanđelje Kristovo pokazuje „silu Božju na spasenje svakomu koji vjeruje—i Židovu, najprije, i Grku.“ (Rim. 1:16) Njegovo daljnje objašnjenje što se tiče važnosti ove metode zaključivanja nalazimo u sljedećem retku: „Jer se pravednost Božja u njemu—u spasenju omogućenom silom Božjom—otkriva iz vjere u vjeru, kao što je pisano: A pravednik će od vjere živjeti.“ (redak 17)

Razmatrajući Pavlovo ukazivanje u ovom tekstu na „pravedne,“ mi shvaćamo da po tijelu, „Nema pravedna nijednoga.“ (Rim. 3:10) Nema nikoga tko je savršeno zdrav u umu i tijelu. Ali, budući da su opravdani vjerom u krv Kristovu, istinski posvećene se računa kao prave pred Bogom, pokrivene sa „plaštem pravednosti“ koji je omogućen kroz Isusa. (Rim. 3:24,25; Iza. 61:10) Kroz tu pripremu, naše Adamske nesavršenosti su pokrivene. Osim toga, pozivajući se na Isusa Krista kao našeg Zastupnika, zasluga njegove žrtve je uvijek učinkovita da nas čuva nedužnima u očima pravde. Tako je pokazana „pravednost Božja po vjeri u Isusa Krista za sve i na sve koji vjeruju.“ (Rim. 3:22)

Mi čitamo u 1 Pet. 3:12 da su „oči Gospodinove upravljene na pravednike, i uši njegove slušaju molitvu njihovu, a lice je Gospodinovo protiv onih, koji zlo čine." Ovaj redak ukazuje da nije dovoljno da nas se smatra „pravednima“ po krvi Isusovoj, nego da i naša djela također moraju biti, onoliko koliko je to moguće, prava i dobra. Mi svakodnevno trebamo nastojati biti pravedni i čisti u našim namjerama, mislima, riječima i djelima. Premda se ne može postići savršenost, ništa manje od našeg maksimalnog napora neće biti u potpunosti prihvatljivo Nebeskom Ocu.

Pravednici će, Pavao kaže „živjeti po vjeri.“ Ovdje se pridaje velika važnost kvaliteti vjere. Rečeno nam je da bi smo se trebali „boriti za vjeru koja je jednom zauvijek predana svetima.“ (Juda 3) „Vjera“ je Božja Riječ istine, i mi moramo imati apsolutno vjerovanje u njene svete iskaze. Božja Riječ nam pruža detalje o njegovom velikom planu vjekova, i njegova nam dragocjena obećanja jamče njegovo ispunjenje i dovršetak. Mi također trebamo „živjeti...o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.“ (Mat. 4:4)

„Riječ Božja,“ ili Logos na Grčkom, također se odnosi na njegovog jedinorođenog sina, Isusa. Od kad ga je Bog stvorio, on je bio vjerni glasnogovornik Nebeskog Oca, i tokom svog predljudskog postojanja i kao savršeno ljudsko biće na zemlji. „Riječ [Logos] bijaše u Boga...Sve po

njoj postade.“ (Ivan 1:1-3) Božji sin je bio svakodnevni užitek svom Ocu tijekom svog predljudskog nebeskog postojanja. Rečeno nam je da je kao savršeni čovjek Isus, počev od vrlo mlade dobi „napredovao u mudrosti i rastu i milosti pred Bogom i ljudima.“ (Luka 2:52) Kad je ta „riječ Božja“ bila krštena u rijeci Jordanu, „Otvoriše se nebesa i ugleda Duha Božjega gdje silazi kao golub i spušta se na nj. I eto glasa s neba: "Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina!“ (Mat. 3:16,17)

BOŽJA RIJEČ JE SIGURNA

Pavao je znao da će poruka evanđelja— „dobra vijest o velikoj radosti koja će biti za sav puk“— odolijevati tami i zbunjenosti Grče i Rima, i napadima tzv. učenjaka tog vremena. Stoga, on se nije bojao staviti ga nasuprot svim tim ljudskim filozofijama. Umjesto toga, on je rekao, „jer potreba me pritišće. No jao meni ako evanđelje ne navješćujem.“ (1 Kor. 9:16)

Napadi protiv plana Božjeg, čak samog njegovog postojanja, i istine glede njegovog jedinorođenog sina, Isusa, u mnogočemu su isti danas kao što su bili u Pavlovim danima, premda mogu biti predstavljeni na mnogo podmkliji način sada nego u prijašnjim vremenima. Sa svojim mnogim prijevarama, Sotona će se pojaviti kao „anđeo svjetla.“ (2 Kor. 11:14) Međutim, on je vladar tame, i „mrzi svjetlo.“ (Efež. 6:12; Ivan 3:20) To će biti tako sve dok njegova vladavina nad

čovječanstvom ne bude bila okončana, a grijeh i zlo uništeni zauvijek. U Mesijanskom kraljevstvu, Sotona i njegovi zli utjecaji biti će skroz ograničeni, i cijeli će svijet čovječanstva doći do spoznaje blagoslovljene i slavne osobnosti Nebeskog Oca. Oni će tada znati da je „Bog svjetlost i da tame nema u njemu nikakve.“ (1 Ivan. 1:5) Čovječanstvo će također hvaliti i slaviti njegovog sina, Krista Isusa—„svjetla svijeta.“ (Ivan 9:5)

Kao posvećenim vjernicima, koji su u sadašnje vrijeme bili blagoslovljeni sa razumijevanjem poruke evanđelja, njena je nada toliko veličanstvena da bismo ju trebali željeti čuti uvijek iznova, sa zahvalnošću. Svatko bi od nas, u našem osobnom razmišljanju, trebao razmisliti o riječima Gospodara, „A blažene oči vaše što vide i uši vaše što čuju.“ (Mat. 13:16) Zaista smo bili privilegirani time što su nam oči i uši postale otvorene, kroz snagu Svetog Duha, kako bi smo mogli primiti i razumjeti poruku istine. „Što oko ne vidje i uho ne ču,...to pripravi Bog onima koji ga ljube“—onima „koji su po njegovoj odluci pozvani.“ (1 Kor. 2:9; Rim. 8:28)

Nama je kroz Sveto Pismo zasigurano, i našom vjerom u Božja obećanja, da su njegovi planovi i naumi bili detaljno razrađeni. Mi se i dalje pozivamo na obećanje dano Abrahamu, kroz zakletvom vezan savez kojeg je Bog sklopio s njim, da „potomstvom tvojim blagoslivljat će se svi narodi zemaljski.“ (1 Moj. 22:18) Polažući pravo na

takvo veličanstveno obećanje trebalo bi usaditi u nas obnovljenu želju da budemo vjerni našim zavjetima posvećenja. Trebalo bi nas potaknuti da svakodnevno nastojimo još više upoznati Božju predivnu osobnost, i da budemo dionici njegovog vodstva i uputa koje on tako milostivo pruža za našu duhovnu korist. Trebali bi smo također biti osnaženi, kao nosioci svjetla, da prenesemo Božja obećanja drugima, govoreći napaćenom, uzdišućem stvorenju da će uskoro doći vrijeme velikog radovanja cijelom čovječanstvu. Mi možemo dijeliti predivnu istinu datu od Petra na Pedesetnicu: „Bog Abrahamov i Izakov i Jakovljevi, Bog otaca naših, proslavi slugu svojega, Isusa.“ (Djela 3:13) Bog mu je dao „svu vlast na nebu i na zemlji.“ (Mat. 28:18)

„ISUSA KRISTA, ISUSA KRISTA RASPETOGA“

Glavna pouka ovih riječi je da mi u potpunosti razumijemo i cijenimo važnost Isusove smrti kao otkupne cijene, omogućene za Adama i njegovo potomstvo. On je „sebe samoga dao kao otkupa za sve, kao svjedočanstvo u svoje vrijeme.“ (1 Tim. 2:6) To je osnova poruke evanđelja. Pavao kaže, „Ja vas podsjećam, Braćo, Evanđelje koje sam vam ja navijestio, koje ste primili, kojem ste privrženi, i po kojem bit ćete spašeni ... Krist je umro za naše grijeh, prema Pismima. On je bio pokopan, uskrsnuo je trećeg dana, prema Pismima.“ (1 Kor. 15:1-4) Isusova smrt kao čovjekovog Otkupitelja bila je neophodna samo

jednom. Nije bilo potrebe za njega da ga se „ponovno razapinje.“ (Hebr. 6:6) Kasnije u svojoj poslanici Hebrejima Pavao nas podsjeća na tu važnu činjenicu. „Tako se i Krist jednom prinese da ponese grijehe mnogih.“ „U toj smo volji posvećeni prinosom tijela Isusa Krista jednom zauvijek.“ (pogl. 9:28; 10:10)

Božanska obećanja sadašnjih i budućih blagoslova za našu su posebnu korist, da bi smo mi mogli biti „silom Božjom po vjeri čuvani za spasenje.“ (1 Pet. 1:5) Fraza „za spasenje“ označava cilj koji je pred nama. Moramo imati na umu da se u nama i dalje treba izvršiti djelo—djelo preobrazbe i posvećenja. „Jer ovo je volja Božja“ rekao je Pavao—vaše posvećenje.“ (1 Sol. 4:3) „Krist ljubio Crkvu te sebe predao za nju, da je posveti, očistivši je kupelji vode uz riječ, te sebi predvede Crkvu slavnu, bez ljage i nabora ili čega takva, nego da bude sveta i bez mane.“ (Efež. 5:25-27) To je konačni rezultat našeg vjernog izvršavanja riječi našeg tematskog retka—da smo mi odlučili da svaki dan ne znamo ništa drugo nego ono što se odnosi na „Isusa Krista, Isusa Krista raspetoga.“

Kao zaključak, neka bi smo stalno imali u mislima i srcu mnoga obećanja dana onima koji su „odlučili“ ispuniti svoje zavjete posvećenja. „Život je vaš skriven s Kristom u Bogu.“ „Jer Bog je taj koji iz svoje dobrohotnosti izvodi u vama i htijenje i djelovanje.“ „Imajte dakle braćo, slobodu za ulazak u Svetinju po krvi Isusovoj, put nov i živ koji nam

otvori kroz zastor, to jest tijelo svoje.“ „Skupa je pred Gospodom smrt svetaca njegovijeh.“ „Ja ću vam obznaniti jednu tajnu. Mi nećemo svi umrijeti, već ćemo svi biti preobličeni, u jedan mah, za tren oka, u zvuku posljednje trublje. Jer, trublja zaječat će, mrtvi uskrsnut će neraspadivi, a mi, bit ćemo preobličeni.“ (Kol. 3:3; Filip. 2:13; Hebr. 10:19,20; Ps. 116:15; 1 Kor. 15:51,52)

BOŽANSKI PLAN VJEKOVA

Ključ za razumijevanje Svetog Pisma

Svi ljudski planovi propadaju, ali Bog ima plan! To je utješna činjenica uvijek iznova naglašena u najraširenijoj knjizi na svijetu, u Bibliji.

Zašto samo nekolicina doista slijedi Isusova učenja? Zašto se pogani nisu preobratali na Kršćanstvo? Što je kraj svijeta i kada će doći? Što je Sudnji dan i kada ga možemo očekivati? Koje je proročansko značenje sadašnjih kaotičnih zbivanja u svijetu?

To su samo neke od tema u knjizi „Božanski Plan Vjekova.“ Napisana je prije više od jednog stoljeća, no dostigla je nakladu više od osam milijuna na više od 30 jezika. Sadrži više od 350 stranica.

Za više informacija obratite se na donju adresu:

„Svanuće“

M Đurak

Kneza Branimira 18

44 010 Sisak, Croatia

email: info@istrazivacibiblijeuHrvatskoj.com

Mob. 098 199 4362

SVANUĆE

Broj 6

LIPANJ 2015

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Budućnost Izraela i Svijeta:
Dva Dio 2

Međunarodne Biblijske Studije

Sud nad Izraelom i Judom 20

Bog Se Ne Da Izrugivati 23

Prekoreni Zbog Sebičnosti 26

Bog Preduzima Mjere Protiv
Grijeha 29

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Moraju li Kršćani Biti
Progonjeni? 32

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – JUNE 2015

First Issue published December 2013

Printed in USA

Budućnost Izraela i Svijeta

*„I reče: "Kunem se sobom, glasi riječ Gospodnja...
I bit će blagoslovljeni u potomstvu tvojem svi
narodi na zemlji.“ 1 Mojsijeva 22:16, 18*

U PRVOM DIJELU našeg razmatranja ove teme, napravili smo pregled različitih događaja koji su oblikovali povijest Izraela. Vidjeli smo da su mnogi od njih bili prorečeni proročanskim jezikom u Riječi Božjoj, uključujući dugo razdoblje njihovog Raspršivanja, ponovnu uspostavu njihove države 1948, isto tako kao i seriju događaja koji su počeli 1914 a koji su vodili k tom značajnom događaju. U ovom ćemo članku pogledati dodatno svjedočanstvo Svetog Pisma što se tiče budućnosti Izraela i njihove uloge u Božjem planu. Također ćemo razmotriti slavnu nadu za cijeli svijet čovječanstva, a što je mir, sigurnost, i život, obećani kroz uspostavu pravedne vlade Mesijanskog kraljevstva. Nastavimo stoga, naše razmatranje ove važne i pravovremene teme.

OSLOBOĐENI OD SILE MAČA

U 38 poglavlju Ezekijela postoji nacrt uvjeta koji će prevladavati u Izraelu a što još leži u

budućnosti. Narod je opisan kako prebiva u miru i na sigurnom, ili s pouzdanjem, „oslobođeni od sile mača.“ (redak 8) Što se tiče njihovog sadašnjeg položaja mnogo od toga Izrael je postigao usred vojnog sukoba, i on još uvijek ovisi o njegovoj vojnoj snazi glede sigurnosti u ovom svijetu gdje stalno prijete rat.

Ezekijelovo proročanstvo otkriva da u jednom trenutku vremena nakon povratka Izraela u njihovu domovinu agresorska vojska sa „sjevera,“ pod vodstvom simboličnog lika imenom „Gog,“ iz zemlje Magog, pokreće napad protiv Izraelaca, koji prijete s njihovim uništenjem. Proročanstvo otkriva da će Bog kad se to dogodi intervenirati u korist svog naroda i osloboditi ih od njihovih neprijatelja. Ovo će izbavljenje biti toliko označeno i toliko očito da je od Gospodina tako da će rezultirati s time da će se njegovo ime „objaviti pred očima mnogih naroda.“ (Ezek. 38:2, 14-23)

Ovim očitovanjem Božje zaštite nad njima, Izraelci će shvatiti da je njihov povratak u zemlju koja im je obećana bio ostvaren Božjim providnostima. Gospodin je prerekao, „Sveto ime svoje obznanit ću usred naroda svojega Izraela.“ (Ezek. 39:7) Od tog trenutka pa nadalje Izraelci će gledati na Boga za vodstvo u njihovim poslovima. Svijet će općenito također znati da je Bog izbavio svoj narod i da Mesija vlada nad njima.

NOVI KRALJ

Kada je posljednji Izraelski kralj, Sidkija, bio svrgnut, Gospodin je rekao: „Dolje s tim povezom oko glave! Dolje s tom krunom! Ovo nije ovo. Nisko se ima uzvisiti, visoko se ima poniziti. Uništit ću, uništit ću, uništit ću ga, i neće ga više bih, dok ne dođe onaj, kojemu po pravu pripada: 'njemu ću ga dati.' (Ezek. 21: 31,32) Onaj kojemu „po pravu pripada,“ je Izraelski Mesija, sljedeći koji treba sjediti na Davidovom prijestolju, nakon svrgavanja Sidkije.

Izaija je prorekao rođenje Mesije i njegovo uzdizanje na položaj vladanja nad Izraelom i svijetom. „Jer nam se rodi dijete, sin nam se dade. Vlast počiva na plećima njegovim, 'čudo od savjetnika' glasi ime njegovo, 'Jaki Bog, 'Otac vječni', 'Knez mira'. Njegova je punina vlasti, mir nema nikada kraja. Vladat će na prijestolju Davidovu i nad kraljevstvom njegovim. Učvrstit će ga i poduprijeti pravicom i pravednošću od sada do vijeka. Revnost Gospoda nad vojskama to će učiniti.“ (Iza. 9:6,7)

Proričući dalje što se tiče Mesije, Izaija je napisao: „Evo, pravedno će vladati kralj. Po pravdi će vladati knezovi. Tada će pravo stanovati u pustinji i pravednost prebivati u vrtu. Djelo pravednosti bit će mir i dohodak prava pokoj i sigurnost do vijeka. Na mjestu mira stanovat će narod moj, u prebivalištima sigurnim, u počivalištima bezbrižnim.“ (Iza. 32:1, 16-18)

SAV IZRAEL

Naše razumijevanje blagoslova koje trebaju uživati Izrael i svijet bi bilo daleko od slavne realnosti iznesene u Svetom Pismu ako bi ti blagoslovi bili ograničeni na one koji žive u vrijeme kada Mesija uvodi svoju vladavinu ili na one koji bi se mogli roditi od tada pa nadalje. Božja su obećanja bila dana svemu Izraelu, svakom naraštaju Izraelaca. U ta su obećanja uključeni i Theodor Herzl, isto tako kao i tisuće njegovih suSionista koji su se nadali ponovnom okupljanju Izraela u njihovoj zemlji i trudili se oko toga, premda oni sada spavaju smrtnim snom.

Kroz sve stotine zamornih godina Raspršivanja postojali su gorljivi, bogobojazni Židovi koji su čeznuli i molili se za oslobođenjem Izraela iz podložnosti Poganskim narodima. Zapadni ili Zid plaća u Jeruzalemu je živi podsjetnik na očaj s kojim su neutješni Izraelci trpjeli svoje frustracije dok su čekali za dokaz da ih Bog još uvijek voli i da će ih u svoje vrijeme osloboditi. Međutim, i ti su isto tako, zaspali u smrti.

Udes Izraela, čak i prije Raspršivanja, nije uvijek bio sretan. Bilo je vrijeme kada je nacija uživala u mjeri napretka i mira, no u drugim je prilikama krvarila od rata i tlačenja. Međutim, Božja obećanja Mesijanskih blagoslova bila su i za njih također, no oni su umrli bez dokaza o njihovom ispunjenju.

Mojsije je rekao Izraelcima svog vremena, „Proroka iz sredine tvoje, između braće tvoje, kao što sam ja, podignut će ti Gospod, Bog tvoj. Njega slušajte!“ (5 Moj. 18:15) Ovo je još jedno obećanje o dolasku Mesije, međutim oni kojima je dato su svi mrtvi. Međutim, ovo i druga Mesijanska obećanja bit će im ispunjena, i svakom naraštaju Izraelaca, zato što će oni svi biti podignuti iz mrtvih.

Postoje mnoga obećanja koja nam to jamče. U molitvi Izraelovom Bogu, Mojsije je rekao, kako je Psalmista zapisao: „Smrtnike u prah vraćaš i veliš: "Vratite se, sinovi ljudski!“ (Ps. 90:3) Gospodin je rekao proroku Danijelu da će se oni „koji spavaju u prahu zemaljskom, probudit.“ (Dan. 12:2) Povratak svih Izraelaca u život je obećan u Ezek. 16:55, i jamstvo da će njihova djeca biti probuđena iz mrtvih je zapisano u Jer. 31:15-17.

Što se tiče vremena Mesijanskog kraljevstva, prorok Izaija je napisao: „Zato Gospod, koji je otkupio Avrama, ovako govori za dom Jakovljevi: neće se više Jakov postidjeti, niti će mu lice pobjedjeti. Jer kad vidi usred sebe djecu svoju, djelo ruku mojih, tada će oni svetiti ime moje, svetiće sveca Jakovljeva i bojaće se Boga Izrailjeva. I koji lutaju duhom orazumiće se, i vikači će primiti nauku.“ (Iza. 29:22-24)

Poput svih pripadnika pale i umiruće rase, Jakovljevo lice bilo je pobjedjelo sa bolešću i starošću, i on je na koncu umro. Međutim u skladu sa Izaijinim proročanstvom, on će se vratiti u život,

i on će vidjeti svoju „djecu“ –svaki naraštaj, sve do sadašnjeg vremena. Njegovo lice tada neće „probljedjeti,“ budući će to biti obećano vrijeme zdravlja i vječnog života, isto tako kao i mira i sigurnosti za Jakova, njegove potomke i za sav svijet čovječanstva.

BUĐUĆI KNEŽEVI IZRAELA

U jednom drugom proročanstvu što se tiče Izraela, Izaija je prorekao: „Evo, pravedno će vladati kralj. Po pravdi će vladati knezovi.“ (Iza. 32:1) Psalmista je prorekao da „očevi“ Izraela trebaju postati „knezovi po svoj zemlji.“ (Ps. 45:16) Gospodin je izjavio: „Postavit ću ti opet suce kao prije i savjetnike kao iz početka. Tada ćeš se opet zvati 'grad pravednosti', 'grad vjerni'. (Iza. 1:26)

U ovom zadnjem proročanstvu Izraelce se podsjetilo na različite načine na koje je Bog vladao nad njima. Kao prvo, pod vodstvom Mojsija postojali su njegovi pomoćnici, „savjetnici.“ Zatim je bilo razdoblje od oko 450 godina tijekom kojeg su nad njima vladali suci. Nakon toga je došlo razdoblje kraljeva. David je uspostavio svoju vladavinu u Jeruzalemu, na kojega se gledalo kao na njegov glavni grad. U Mesijanskoj vladavini biti će pandan savjetnika i sudaca, koji će predstavljati kralja—Mesiju. Oni će zajedno potpomoći tome da se omogući Izraelu da bude nazvan „grad pravednosti, grad vjerni.“

Oni koji će služiti kao Izraelovi „kneževi,“ predstavljajući Mesiju, biti će drevni vjerni iz svakog naraštaja koji su se dokazali dostojnima ovog velikog povjerenja koje će im biti ukazano. Istaknuti među njima će, naravno, biti njihovi prijašnji pravedni vođe i proroci—njihovi „praoci.“ Oni će nadasve biti osposobljeni da predstavljaju Mesiju! Jedan od njih je bio veliki zakonodavac, Mojsije, koji je položio svoj život u službi za svoj narod. Tu je također i Danijel, koji je kao Hebrejski zarobljenik u Babilonu, služio kao premijer.

U završnoj poruci Danijelu, Gospodin je rekao: „A ti idi i otpočini; ustat ćeš da primiš svoju baštinu na kraju dana.“ (Dan. 12:13) Izraz „na kraju dana“ na kojeg se ovdje ukazuje je kraj dugog razdoblja progonstva Božjeg naroda. Obećanje je da će se Danijel vratiti u život i da će zatim primiti svoju baštinu, nedvojbeno kao jedan od Izraelskih kneževa u Mesijanskoj vladavini.

Psalmista je prorekao: „Bog vlada nad poganima [narodima]; bog sjedi na svom svetom prijestolu. Prinčevi naroda sakupili su se: to je narod Boga Abrahamovog . Jer štitovi zemlje su u Boga, koji se uspeo iznad svega.“ (Ps. 47:8,9) Čitamo nadalje što se tiče „štitova“ ili zaštita naroda u Mesijanskom kraljevstvu: „Zlo se više neće činiti, neće se pustošiti na svoj svetoj gori [kraljevstvu] mojoj: zemlja će se ispuniti spoznajom Jahvinom kao što se vodom pune mora.“ (Iza. 11:9)

Izaija nastavlja, „U dan onaj: Jišajev izdanak [Mesija], dignut kao stijeg narodima, puci će željno tražiti. I prebivalište njegovo bit će slavno. U dan onaj: Jahve će drugi put ruku pružiti da otkupi Ostatak svoga naroda, one što ostanu iz Asira i iz Egipta, iz Patrosa, Kuša i Elama, iz Šineara, Hamata i s morskih otoka. Podignut će stijeg narodima, sabrat će Izraelu prognanike i skupiti Judi raspršene sa sva četiri kraja zemlje.“ (Iza. 11:10-12)

Broj Izraelaca koji su sada sakupljeni u zemlji koja im je obećana od Boga je samo mali dio od ukupnog kojeg će Bog tamo vratiti. Zaista, Sveto Pismo otkriva da Mesijanska vlada treba biti za tisuću godina. Tijekom tog vremena, čak će i oni koji su sada zatočeni u smrti biti vraćeni u život, i Izraelci i Neznabošci. Zasigurno budućnost Izraela i svijeta je slavna—jednako sjajna kao Božja obećanja!

POTVRDA NOVOG ZAVJETA

Isusovim sljedbenicima, Novi je Zavjet objašnjenje i potvrda Starog Zavjeta, prvih pet knjiga kojega je Tora za Židove. Novi Zavjet predstavlja Isusa kao obećanog Mesiju, onoga koji treba sjediti na Davidovom prijestolju. (Luka 1:31-33) Iako je Isus umro kao Otkupitelj svijeta, on je bio podignut iz mrtvih božanskom moći, potvrđujući tako našu vjeru u sva Božja obećanja da će vratiti mrtve u život. (Djela 17:31)

Svakom je Židovu osnovno Božje obećanje koje je dao Abrahamu da kroz njegovo potomstvo „svi narodi na zemlji,“ trebaju biti blagoslovljeni. (1 Moj. 12:3; 22:15-18) Novi Zavjet predstavlja Isusa kao to obećano „potomstvo“ blagoslova. Pavao je napisao: „A ova su obećanja dana Abrahamu i potomstvu njegovu. Ne veli se: "i potomcima" kao o mnogima, nego kao o jednomu: I potomstvu tvojem, to jest Kristu.“ (Gal. 3:16)

Novi Zavjet objašnjava da je Isus, nakon što je omogućio otkupljenje za svijet svojom smrću, bio podignut iz mrtvih i uzvišen na nivo života uzvišeniji od ljudskog tako da je sada, poput anđela, i poput velikog Stvoritelja svemira, nevidljiv ljudskim očima. Stoga će on biti moćni, ali nevidljivi, vladar svijeta. (Kol. 1:15)

Pišući Kristovim učenicima, Pavao je rekao: „Doista, koji ste god u Krista kršteni, Kristom se zaodjenuste. Nema više: Židov - Grk! Nema više: rob - slobodnjak! Nema više: muško - žensko! Svi ste vi Jedan u Kristu Isusu! Ako li ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo, baštinici po obećanju.“ (Gal. 3:27-29)

To jednostavno znači da će pravi, samopožrtvovalni Isusovi sljedbenici biti nagrađeni sa prednošću sudjelovanja s njime u njegovom duhovnom kraljevstvu, i, zajedno s njim, imati udjela u djelu blagoslivljanja svih naroda na zemlji, kao što je obećano Abrahamu. U Hebr. 3:1-6 Apostol Pavao objašnjava da kao što je Mojsije bio

vjeran nad njegovom „kućom,“ tako postoji i jedna druga „kuća“ nad kojom je Isus vjeran, i oni iz Isusove kuće su sudionici „nebeskog poziva,“ što znači da će biti dijelom nevidljivog vladajućeg Božjeg doma.

U 11 poglavlju Hebrejima Apostol Pavao skreće dodatnu pažnju na obje te grupe. On imenuje mnoge od tih drevnih vjernih i navodi neke od poteškoća koje su izdržali da bi bili dostojni „boljeg uskrsnuća.“ (redak 35) Na to on dodaje „da oni ne budu bez nas [duhovne kuće] učinjeni savršenima.“ (redak 40) Stoga, premda su drevni vjerni sluge Božji najprije dokazali njihovu odanost i njihovu dostojnost da služe u Mesijanskom kraljevstvu, oni moraju čekati, u smrtnom snu, na završetak duhovnog „potomstva“ Abrahamovog, prije nego budu podignuti u savršeni život da počnu svoje djelo kao „knezovi po svojoj zemlji.“

Zemaljsko se „potomstvo“ uglavnom sastoji od prirodnih Abrahamovih potomaka, dok će duhovno potomstvo biti sastavljeno i od Židova i Neznabožaca. Doista, ova je prilika najprije otišla isključivo Židovima, i nakon njihovog odbacivanja Isusa bila je proširena na druge.

Glavna karakteristika obavezna za one koji će služiti u bilo kojem svojstvu u Mesijanskom kraljevstvu je srdačna odanost Gospodinu i lojalnost božanskim načelima pravednosti, za koje bi trebali biti spremni i umrijeti ako bi trebalo. To je bila značajka svih Drevnih Dostojnika. Bila je to istina i

za Isusa, i istina je za sve njegove vjerne sljedbenike.

PODIZANJE KRALJEVSTVA

Mi možemo jasno razumjeti učenja Biblije jedino uzimajući u obzir, i vjerujući, njenim mnogim obećanjima što se tiče uskrsnuća mrtvih. Ako je naša vjera u stanju držati se tih obećanja i vjerovati im, tada Biblija ima poruku sigurnosti i utjehe za nas. To je naročito istina s obzirom na njena mnoga proročanstva koja se odnose na podizanje i djelo Mesijanskog kraljevstva.

Da bi kraljevstvo moglo postati realnost, bilo je neophodno da Isus bude podignut iz mrtvih, jer on treba biti božanski vladar u tom kraljevstvu. Zatim, kao što Novi Zavjet otkriva, oni koji će imati udjela s njim u duhovnom dijelu kraljevstva moraju također biti podignuti iz mrtvih. U svakoj generaciji od Isusovog vremena pa do sada, neki su dokazali njihovu dostojnost za takvu uzvišenu čast. U vezi te grupe čitamo: „Blagoslovljen i svet, koji ima dio u prvom uskrsnuću;...,nego će biti svećenici Božji i Kristovi, i kraljevat će s njim tisuću godina.“ (Otkr. 20:6)

Zatim će, kao što smo već zapazili, također trebati biti podignuti iz mrtvih Drevni Dostojnici, koji će biti ljudski predstavnici božanskog Krista. Isus je posvjedočio u vezi njih: „A kažem vam: Mnogi će s istoka i zapada doći i sjesti za stol s Abrahamom, Izakom i Jakovom u kraljevstvu

nebeskom.“ (Mat. 8:11) Luka u vezi s tim dodaje, „i svi proroci,“ i objašnjava da će ljudi doći sa sjevera, juga, istoka i zapada i sjesti pred njih kao pred svoje učitelje „u kraljevstvu Božjem.“ (Luka 13:28,29)

DJELOVANJE KRALJEVSTVA

Takvo će biti uređenje Mesijanskog kraljevstva, u kojemu će on biti božanski imenovani vladar—kralj. Naraštaj Izraelaca ponovno okupljenih u njihovoj zemlji koji žive u vrijeme kad se događa veliko čudo božanske intervencije za njihovu zaštitu i koji priznaju Kristov suverenitet biti će prvi koji će primiti priliku da budu blagoslovljeni pod dobročiniteljskom vladavinom tih priprema Mesijanskog kraljevstva. Oni koji pokazuju svoju lojalnost novom režimu surađivat će u proširenju tih blagoslova svojim primjerom poslušnosti.

Proročanstvo koje se odnosi na to glasi: „I kao što bijaste prokletstvo među narodima, dome Judin i dome Izraelov, tako ću vas spasiti da budete blagoslovom! Ne bojte se, nek` vam jake budu ruke!` Jer ovako govori Jahve nad Vojskama: `Kao što bijah namislio unesrećiti vas kada su me razgnjevili oci vaši - govori Jahve nad Vojskama - i nisam se pokajao, tako, promijenivši naum, u ove dane [Mesijanskog kraljevstva] mislim usrećiti Jeruzalem i dom Judin. Ne bojte se! A ovo vam je činiti: Govorite istinu jedan drugom; sudite istinito i miroljubivo na vratima gradskim! Ne snujte jedan

drugome zlo u srcu; ne ljubite lažnu kletvu. Jer sve to ja mrzim` - riječ je Jahvina!“ (Zah. 8:13-17)

Božanska načela pravednosti ovdje iznešena, koja će Izraelci trebati držati i slušati da bi primili Mesijine blagoslove, također će trebati držati i ljudi svih naroda, kako bi oni, primili blagoslove kraljevstva. Oni koji to budu činili bit će blagoslovljeni i na sličan će način imati prednost surađivati u tom velikom projektu blagoslivljanja koji će se na koncu proširiti da uključi „sve narode na zemlji.“

NA SLIKU BOŽJU

Još jedno dragocjeno obećanje kraljevstva glasi: „Evo dolaze dani - riječ je Jahvina - kad ću s domom Izraelovim i s domom Judinim sklopiti Novi savez. Ne Savez kakav sam sklopio s ocima njihovim u dan kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje egipatske, Savez što ga oni razvrgoše...Nego, ovo je Savez što ću ga sklopiti s domom Izraelovim poslije onih dana - riječ je Jahvina: Zakon ću svoj staviti u dušu njihovu i upisati ga u njihovo srce. I bit ću Bog njihov, a oni narod moj. I neće više učiti drug druga ni brat brata govoreći: `Spoznajte Jahvu!` nego će me svi poznavati, i malo i veliko - riječ je Jahvina - jer ću oprostiti bezakonje njihovo i grijeha se njihovih neću više spominjati.“ (Jer. 31:31-34)

Ključni element u ovom proročanstvu je obećanje da će Bog staviti svoj zakon u „srce“ svog naroda i upisati ga „u njih.“ Mi vjerujemo da to opisuje stanje čovjeka kad je na sliku Božju. Bilo je tako kad je Adam bio stvoren, i Božje je obećanje da se kroz zastupstva Mesijanskog kraljevstva čovjek treba vratiti na to stanje savršenstva i zajedništva s Bogom.

Kada je prvobitno bio stvoren, čovjeku je bila data vlast nad zemljom. (1 Moj. 1:27,28) Ta vlast će također biti obnovljena. Isus nam je to zajamčio u jednoj od svojih usporedbi. On je prikazao ljude svih nacija kako im se sudi, jedni pokazuju jarcu sličan stav, dok su drugi poput ovaca. Tim ovcima će biti rečeno, „Dođite, vi koje je Otac moj blagoslovio, naslijedite kraljevstvo koje je pripremljeno za vas od postanka svijeta.“ (Mat. 25:34)

Proučavanje ove usporedbe ukazuje da će karakterna kvalifikacija neophodna za nasljeđivanje prvobitne vlasti date čovjeku, biti nesebično zanimanje za druge. Sebičnost je bila ubilački nametnik na čovječanstvu kroz sva stoljeća iskustva palog čovjeka. Pod uređenjem Mesijanskog kraljevstva, ljubav će zamijeniti sebičnost. Tada će biti prepoznato i prihvaćeno kao pravilo života za cijelo čovječanstvo puno značenje Zakona kojeg je Bog dao drevnom Izraelu kroz Mojsija. Mojsije je dao tom Zakonu njegovo pravo značenje, rekavši, „Zato ljubi Jahvu, Boga svoga, svim srcem svojim,

svom dušom svojom i svom snagom svojom! Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe. Ja sam Jahve!“ (5 Moj. 6:5; 3 Moj. 19:18)

S takvim standardom pravednosti kao vodećim načelom u životima svih ljudi, otkupljenih od prvobitnog grijeha i obnovljenih u savršenstvo, kakvo će slavno mjesto biti ova zemlja! U skladu sa Božjim standardima, onima koji odbiju poslušati i surađivati nakon što im je bilo dano dovoljno vremena da se potvrdno odazovu na pripreme kraljevstva, neće biti dopušteno da i dalje žive, jer smrt će ostati kaznom za namjeran grijeh. To znači da neće biti ničega što će kvariti sreću obnovljene rase. (Djela 3:22,23)

Iako su mnoga predivna obećanja Mesijanskog kraljevstva, u prvom redu bila dana Izraelcima, Biblija nam jamči da će ona također imati ispunjenje na ljudima iz svih naroda, jer Bog je koristio Izrael kao predliku za svijet.

OBNOVA SVEGA

Svi Božji proroci su bili izražajni u svojim predviđanjima blagoslova koji će doći i Židovima i Neznabošcima kroz zastupstva Mesijanskog kraljevstva. U Novom Zavjetu Apostol Petar opisuje razdoblje kada će se ta obećanja ispuniti kao „vremena obnove svega,“ a o čemu je on dodaje, „Bog govorio ustima sviju svetijeh proroka svojijeh od postanja svijeta.“ (Djela 3:20,21)

Kad je Petar tako sažeo značenje ujedinjenog proročkog svjedočanstva što se tiče blagoslova Mesijanskog kraljevstva, on se obraćao Židovskom slušateljstvu, i stoga je dodao, „Vi ste sinovi proroka i Saveza koji sklopi Bog s ocima vašim govoreći Abrahamu: Potomstvom će se tvojim blagoslivljati sva plemena zemlje.“ (Djela 3:25) Ovdje Petar objašnjava da će Božje obećanje Abrahamu o blagoslovu svih naroda na zemlji, biti ispunjeno kroz „obnovu“ svega. Mi znamo da je Bog potvrdio svoje obećanje ocu Abrahamu svojom zakletvom, i Petar nam govori da ga je on potvrdio i svjedočanstvom svih svojih svetih proroka.

Obnova znači povratak na prijašnje stanje. Thayer's Greek Lexicon definira riječ koju je Petar koristio u ovom odlomku Svetog Pisma kao „povratak na savršeno stanje prije pada.“ Gledano na taj način, mi shvaćamo da je najvažnija stvar koja treba biti obnovljena ljudima život. Zbog toga što su prestupili božanski zakon, naši su praroditelji izgubili prednost da žive zauvijek, i njihova su djeca bila rođena nesavršena i umiruća. Grijeh i smrt nastavili su vladati od tada, prouzrokujući neizrecivu tugu i patnju među ljudima svih naroda.

Prorok David pisao je o tom dugom razdoblju ljudske patnje, opisujući ga kao noć plakanja. Kao Božji prorok, međutim, David je dodao dobre vijesti da „jutro donosi klicanje.“ (Ps. 30:5) Drugim riječima, zlokobni utjecaj grijeha i smrti neće ostati zauvijek. Kao što je Isus naveo što

se tiče veličanstvene svrhe njegovog dolaska na zemlju: „Jer je Sin čovječji došao da potraži i spasi, što je bilo izgubljeno.“—savršen ljudski život izgubljen zbog Adamovog grijeha. (Luka 19:10) To je osnova svrhe razdoblja obnove o kojemu je Petar govorio.

Izaija, još jedan od Božjih svetih proroka, opisao je buduće doba obnove kao vrijeme u kojemu stanovnici svijeta više neće govoriti, „Bolestan sam!“ (Iza. 33:24) On je također napisao da će se tada otvoriti oči slijepima i odčepiti uši gluhima. (Iza. 35:5) Osim toga, on je prerekao da će ljudi „graditi kuće i stanovati u njima,“ i „saditi vinograde i jesti plod njihov.“ (Iza. 65:21,22)

Uistinu, budućnost Izraela i svijeta je svjetla. Zemlja treba biti „napunjena znanjem o slavi Jahvinoj kao što vode prekrivaju more.“ (Hab. 2:14) Više neće biti ratova, niti straha straha od rata. Sve će u ekonomskom i kulturnom smislu biti sigurno, kako je simbolizirano u proročanstvu s tim kako svatko prebiva pod svojom vlastitom „lozom i pod svojom smokvom.“ (Mih. 4:1-4)

Konačni i slavni rezultat vladanja te svjetske vladavine će biti mir između Boga i čovjeka, i među ljudima, dok će cijelo čovječanstvo poštovati i slušati pravedne Stvoriteljeve zakone. Prorok David je to izražajno prerekao. Citiramo ga: „Vjernost će niknuti iz zemlje, Pravda će gledati s neba. Gospod će doista dati dobro, i zemlja će naša dati plod svoj.

Pravda ide pred njim i njeni koraci označavaju put.“ (Ps. 85:11-13)

Sud nad Izraelom i Judom

Ključni redak: *"Ovako govori GOSPOD: Zbog tri i zbog četiri pobune Judine ja neću opozvati svoju odluku: jer su odbacili poučavanje GOSPODOVO, i nisu čuvali propisa njegovih; jer su ih njihove laži zavele, one koje su slijedili njihovi očevi."*

Amos 24

Izabrani tekstovi:

Amos 2:4-8

obzirom na upravljanje tako ogromnog kraljevstva. Salamun je imenovao kneževe i službenike kako bi pomogli u tom poslu. (1 Kralj. 4: 1-21) Osim toga, u nastojanju da zadrži raznoliko stanovništvo zadovoljnim, Salamun si je uzeo žene iz mnogih od osvojenih nacija zajedno s njihovim idolima. Razljučen s tom neposlušnošću, Bog je objavio da će uzeti državu od Salamuna, razdijeliti je na komade, i dati deset sjevernih plemena Jeroboamu umjesto Salamunovom sinu Roboamu. (1 Kralj. 11:9-13, 28-37)

VLADAVINA kralja Salamuna donijela je veliki napredak po cijelom Izraelskom kraljevstvu. Tijekom njegovog života mir je vladao unutar granica Izraela, i te su granice bile proširene i uključivale su mnoge susjedne narode. Međutim, s takvim blagoslovima, došle su i mnoge odgovornosti s

Kasnije, tijekom vladavine drugog kralja Jeroboama, Joaševog sina, sjeverno kraljevstvo Izrael uživalo je u jednom od svojih najnaprednijih razdoblja. (2 Kralj. 14:23-28) On je povratio zemlju koju su izgubili njegovi prethodnici, pokorio kraljevstvo Moaba, i osvojio dijelove Sirije. Čak mu je i Damask, glavni grad Sirije, pao u ruke. U isto vrijeme, dvoplemensko kraljevstvo Juda, pod vladavinom Uzije, također je uživalo veliki napredak. Mnogi ljudi u oba kraljevstva i sjevernom i južnom postali su vrlo bogati, i počeli su voditi luksuzan život. Nažalost, taj napredak donio je kolaps moralnih normi. Veliki ideali i Božje zapovjedi o pomaganju siromašnima, i prakticiranju pravde i ljubavi prema dobroti bili su zanemareni. Bogati su tlačili siromašne. Snaga je bila pravo, i bilo je to vrijeme velike iskvarenosti.

U reakciji na tu groznu neposlušnost Bog je poslao proroka Amosa ne sa upozorenjem, nego sa osudom. Fraza u našem ključnom retku—, „Ovako govori GOSPOD: Zbog tri i zbog četiri pobune Judine ja neću opozvati svoju odluku“—navedena je osam puta u prva dva poglavlja Amosovog proročanstva. Izraz „Zbog tri i zbog četiri pobune“ nosi misao ponavljanja—ono što ide prema prekoračenju—grijeha u ovom slučaju. Ovo proricanje brzog suda primjenjuje se posebno na Izrael i Judu zato što su oni bili Božji izabran i poseban narod. On je objavio, „Među svim

plemenima zemaljskim samo vas poznah, zato ću vas kazniti za sve grijehе vaše.“ (Amos 3:2)

Bog se nije obznanio nijednom drugom narodu, niti sklopio savez s bilo kojim drugim narodom, izuzev Izraela. On je dao svoje zakone jedino njima, i oni su imali posebnu odgovornost da drže njegove zapovijedi, kao što su i obećali kod gore Sinaja. (2 Moj. 19:8) Međutim, umjesto da ih je u srcu Božja naklonost učinila poslušnima njemu, oni su stalno prezirali njegovu naklonost kroz neposlušnost. Oni nisu mogli hoditi u skladu s Bogom zato jer su njihova srca bila u skladu s grijehom i zloćom.

Proričući nevolje koje treba dovesti na Izrael zato jer su zloupotrijebili njihove prednosti i prilike, Bog je htio da znaju jasno da ti sudovi nisu bili stvar nереće ili slučaja, nego božanske providnosti. U toj osudi protiv Izraela i Jude objavljenoj po Amosu , mi vidimo apsolutnu pravdu i sigurnost Božje riječi za one u saveznom odnosu s njim. Kako je utješno, ali također i otrežnjavajuće, znati da nema promjene, niti pomicanja sjene u riječima i obećanjima našeg Boga. (Jak. 1:17)

Bog Se Ne Da Izrugivati

***Ključni redak: „Pravda
nek` poteče kao voda i
pravica k`o bujica
silna.“
Amos 5:24***

***Izabrani tekst:
Amos 5:4, 15, 18-27***

PORUKA koju je prenio prorok Amos bila je poruka izvjesne kazne koja treba doći na iskvarenu naciju. Njegove uvodne riječi kao pastira—„ Gospod riče sa Siona“—jako dobro

opisuju najužasnije zvukove koje može zamisliti onaj tko pazi na stado. (Amos 1:1,2) Koristeći slične riječi, on ih podsjeća na Božje korištenje izabranih proroka da prenesu poruku njegovom narodu govoreći, „Jer, Gospodin BOG ne čini ništa, a da ne otkrije svoju tajnu slugama svojim prorocima. Jedan je lav riknuo, tko se neće uplašiti? Gospodin BOG je govorio, tko nebi prorokovao?“ (Amos 3:7,8) Apostol Petar u Novom Zavjetu, također govori o „ričućem lavu,“ kada opisuje Sotoninu želju da uništi one koje je Bog u sadašnjem Evandeoskom Dobu pozvao. On kaže, „Budite trijezni, bdijte! Vaš protivnik đavao, kao jedan ričući lav, kruži, tražeći koga požderati.“ (1 Pet. 5:8)

Petrove riječi bile su upozorenje duhovnim Izraelcima. Amos, međutim, ne ostavlja nimalo

sumnje da njegovo proročanstvo nije bilo upozorenje ili još jedan poziv na pokajanje, prenašani toliko mnogo puta u prošlosti tjelesnom Izraelu. Njegovo je proročanstvo bilo kaznena presuda zbog njihovog stalnog odmetanja od Boga. Odredbe Božjeg saveza sa Izraelom bile su jasne. On je samo njih bio izabrao da budu njegov poseban narod među svim drugim nacijama na zemlji. (5 Moj. 7:6) Oni su zauzvrat obećali slijediti sve Božje pripreme i služiti jedino njemu. Međutim oni su svojim postupcima iznevjerili svoje obećanje uvijek se iznova okrećući svojim vlastitim grešnim željama. Oni su ignorirali Božje upute i obožavali idole. (Iza. 2:8) Ono nisu obraćali pažnju njegovim upozorenjima i poubijali su njegove proroke. (Neh. 9:26; Mat. 23:31) Također su ignorirali prirodne katastrofe koje su došle na njih, kako je to opisao Amos, osmišljene da ih vrate k Bogu. (Amos 4:6-10)

U recima današnje pouke, Bog objavljuje da on poznaje srce Izraelaca i da se on ne da prevariti ili pokolebati sa praznim postupcima namjenjenima da pokažu poslušnost. Blagdani i različiti prinosi koji su bili ustanovljeni da daju čast i zahvalu Bogu, više mu nisu bili prihvatljivi zbog njihovih grijeha. On nadalje objavljuje da više neće slušati zvuk ili melodiju njihovih pjesama. (Amos 5:21-23) Amos, potom govori riječi našeg Ključnog Retka. Više od tri tisuće godina ranije, Adamov čin neposlušnosti rezultirao je obećanom smrtnom

kaznom za njega i za sve njegovo potomstvo, u skladu s Božjim zakonom pravde. Prorok kaže da se ta ista savršena pravda sada mora zadovoljiti na Izraelu bez obzira na to što bi oni mogli nastojati sakriti ili prikriti.

Ovdje vidimo važno obilježje Božje osobnosti. Ono što on obećaje to će i ispuniti, bili to blagoslovi ili kazne. On zna što je najbolje za njegovu ljudsku obitelj i objavljuje da su njegovi putovi uzvišeniji od naših puteva. (Iza. 55:9) Prema tome naše pouzdanje u njega treba biti potpuno i bez licemjerja samo formalnog služenja njegovim uputama. Apostol Pavao nam izravno govori o tom načelu slušanja Božjeg savjeta: „Ne varajte se: Bog se ne da izrugivati! Što tko sije, to će i žeti!“ (Gal. 6:7)

Prihvatimo iskreno Pavlovu uputu u kojoj se on osvrće na nepravедnost Izraelaca: „Ali većina njih nije bila po volji Bogu: ta poubijani su po pustinji. Sve se to, kao pralik, događalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala posljednja vremena. Tko dakle misli da stoji, neka pazi da ne padne.“ (1 Kor. 10:5,11,12)

Prekoreni Zbog Sebičnosti

***Ključni redak: „Jure li konji po litici, ore li se more volovima, da vi pretvarate pravdu u otrov a plod pravednosti u pelin?“
Amos 6:12***

***Izabrani tekst:
Amo 6:4-8; 11-14***

KAZNENI SUD koji je Bog objavio preko proroka Amosa bio je najprije protiv Izraelovih susjednih neprijatelja, zatim Jude, i na koncu protiv deset sjevernih plemena Izraela. Kao što je bilo citirano u našoj prijašnjoj pouci, Judu su

očekivale kazne uglavnom zbog toga što su napustili svoj savezni odnos sa Bogom. Kazne protiv desetplemenskog kraljevstva Izrael bile su osim toga posljedica njihovih grijeha pohlepe, sebičnosti, i hladnoće srca, i fokus su naše današnje pouke iz Amosovog proročanstva.

To je bilo vrijeme u povijesti sjevernog desetplemenskog kraljevstva kada su mnogi postali bogati i utonuli u život lakoće i luksuza. To samougađanje rezultiralo je njihovom ravnodušnošću prema uvjetima siromašnih. Takvo je bogatstvo vjerovatno donijelo osjećaj položaja i zadovoljstva, međutim Amosove su riječi bile, „Jao bezbrižnima.“ (Amos 6:1) Savez Zakona je zahtijevao da svaki Izraelac obrati pažnju na

potrebe svojih bližnji u svakom aspektu života. Još jednom, međutim, nesavršenosti i želje tijela zaslijepili su mnoge s obzirom na njihovu obavezu i obećanje da će držati Božje zapovijedi. Njihovi su ih vlastiti postupci osudili jer se nisu „razboljeli zbog propasti Josipove (Izraela).“ (Amos 6:6)

Naš Ključni Redak pokazuje hladnoću njihovih srca. Oni ne bi ni pomislili da jure konjima ili oru volovima po liticama zato jer bi to rezultiralo sa ozlijeđenim životinjama i osobnim gubitkom. Iako nikada ne bi učinili bilo što tako iracionalno što se tiče njihovog osobnog bogatstva i posjeda, no kada se radi o primjenjivanju Božjih načela u odnosu s njihovom braćom Amos kaže, da su te iste pohlepne osobe „pretvorili pravdu u otrov a plod pravednosti u pelin.“

Pohlepa i sebičnost karakteristike su palog tijela. Za one koji posjeduju bogatstvo to često stvara ravnodušnost s obzirom na potrebe siromašnih. Kod siromašnih to često stvara ogorčenost i bijes prema bogatima. Za svijet je takav stav možda i razumljiv. Za izabranog Izraelca, međutim, to je bilo kršenje njihovog saveza s Bogom. Amos pita „Idu li dvojica zajedno da se ne dogovore?“ (Amos 3:3) Pohlepni se i sebični zasigurno nisu željeli „dogovoriti“ s Bogom, pa su stoga zavrijedili da ih zadesi kazneni sud.

Kao što je Bog držao tjelesni Izrael na uzvišenijem standardu od onog u svijetu, on slično tome drži nas, duhovne Izraelce, na uzvišenijem

stupnju očekivanja. Bog nas je podsjetio da su iskustva Izraelaca bila pralik, ili primjer, da nam pomogne izbjeći pravljenje istih pogreški koje su oni pravili. (1 Kor. 10:6) Pavao nas podsjeća da su oni koji su vođeni duhom Božjim sinovi Božji, ne sluge kao što su bili Izraelci. (Rim. 8:14) Bog je kaznio Izrael za njihovu trajnu korist. Slično tome, on kažnjava nas, kao što otac kažnjava svoju djecu, da bi smo mogli rasti u pravednosti. (Hebr. 12:5-8) On nas tješi da nas neće ostaviti niti napustiti u takvim iskustvima, i da nam neće dati iskustva koja ne možemo nositi. (Hebr. 13:5; 1 Kor. 10:13)

Takvo uplitanje u naše živote od strane Nebeskog Oca učinjeno je sa svrhom da razvije u nama karakter koji je u skladu sa „plodom duha.“ (Gal. 5:22-25) Budemo li se vjerno razvili na takav način, bit će nam data prednost da pomažemo u blagoslivljanju svih plemena zemaljskih kao Kristova nevjesta u dolazećem Božjem kraljevstvu. (2 Kor. 11:2; Otkr. 19:7; 21:2-4)

Bog Preduzima Mjere Protiv Grijeha

Ključni redak: „*I on me upita, što vidiš, Amose? Ja odgovorih: "Košaricu sa zrelim voćem." Tada mi reče Gospod: "Dolazi kraj mojemu narodu Izraelu. Neću ga više štedeći prolaziti."* Amos 8:2

Izabrani tekstovi:
Amos 8:1-6, 9, 10

NAŠE RAZMATRANJE

Amosovog proročanstva završava sa današnjom poukom. U našem Ključnom retku, prorok vidi pred sobom košaricu sa ljetnim voćem—zrelim i koje više nije prikladno za čuvanje. To je prikladna ilustracija Izraelske nacije, jer oni su opetovano kršili svoj savez s Bogom. On ih

je nazvao svojim izabranim narodom, međutim oni su se okrenuli k idolskom obožavanju. Više neće biti čuvani, jer su sazreli da uskoro budu uništeni kao narod.

Izrael je kao nacija zaista bio odrezan za manje od dva stoljeća nakon Amosovog vremena. Ipak, bit će im dana jedna posljednja šansa da ostanu Božji izabrani narod prihvaćajući Mesiju kada on stigne. Međutim oni su propustili tu priliku također kad su odbili prihvatiti Isusa kao obećanog kralja Izraela. Isus je oplakao njihovo odbacivanje nekoliko dana prije svog raspeća: „Jeruzaleme,

Jeruzaleme, koji ubijaš proroke i kamenuješ one što su tebi poslani! Koliko li puta htjedoh okupiti djecu tvoju kao što kvočka okuplja piliće pod krila, i ne htjedoste. Evo, napuštena vam kuća.“ (Mat. 23:37, 38)

Isus je bio u potpunom skladu sa svojim Nebeskim Ocem. On je objavio, „Volju tvoju činiti, Bože moj, meni je slast“ (Ps. 40:8) On je poznavao ljubav njegovog Oca prema Izraelu, i on ih je također volio, unatoč što su ga odbacili. Mnogi su čitali proročanstva što se tiče Izraela i propustili uvidjeti nježnu ljubav koju Bog i Isus dijele prema Izraelu. Mnogi su zaključili da su Izraelski vlastiti proroci osudili Izrael, veliki dio svijeta čovječanstva, i zemlju na potpuno uništenje. To bi mogla biti logična pretpostavka ako bi smo tu stali a ne bi smo išli do kraja da vidimo zaključke tih proročanstava.

Mnogi su proroci objavili da će na Izrael i na svijet doći mnogo nevolja i uništenja, međutim nakon toga govore o blagoslovima koji slijede. Na primjer, u proročanstvu Sefanije Bog govori o „žestini svog gnjeva“ i o „vatri“ svoje „revnosti,“ međutim odmah kaže da će nakon tog razdoblja nevolje, „pucima dati čiste usne, kako bi svi oni zazvali ime Gospodnje i služili mu rame uz rame.“ (Sef. 3:8,9) Ovo je samo jedan primjer blagoslova koje su obećali proroci Izraela nakon proricanja uništenja.

Amos također objavljuje da to uništenje za opetovane grijehe nije kraj Izraela u Božjim planovima. On objavljuje, „U ono vrijeme [nakon razdoblja njihovog uništenja kao nacije] podignut ću raspali šator Davidov, zatvorit ću pukotine njegove, popraviti ću ruševine njegove sagraditi ću ga, kao što je bio u dane prošlosti.“ Jakov citira ovo proročanstvo u Djelima 15:13-18 kao dokaz uloge Izraela u Božjem planu „od postanja svijeta.“

Apostol Pavao također često naglašava udio Izraela u Božjem planu. On je rekao, što se tiče Izraela i njegovog naroda: „njima su otkrivenja Božja bila povjerena.“ „Nije odbacio Bog naroda svojega što ga je naprijed izabrao,“ „Tako je zakon bio čuvar naš do Krista.“ (Rim. 3:2; 11:2; Gal. 3:24) Pavlov zaključak s obzirom na Izrael je da premda su im njihovi neuspjesi donijeli sljepoću, ona će biti uklonjena, i oni će se oporaviti, kada prepoznaju njihovog Mesiju i da je njegovo kraljevstvo uspostavljeno. (Rim. 11:25-27)

Moraju li Kršćani Biti Progonjeni?

*„A i svi koji žele živjeti odano Bogu u zajedništvu s
Kristom Isusom, bit će progonjeni.“
- 2 Timoteju 3:12 -*

ISTINA poruke Evanđelja, Božjeg velikog plana za ljudsko spasenje, nikada nije bila popularna u svijetu. Isus, središnja figura u toj slavnoj poruci kraljevstva, onaj koji je „rasvjetlio život i neraspadljivost dobrom viješću,“ bio je razapet zato što je objavljivao nepopularnu istinu i razotkrio popularnu zabludu. Neki od njegovih apostola i drugi u Ranoj Crkvi pretrpjeli su nasilne smrti, i ranim su se Kršćanima u velike protivili nevjerujući Židovi tog vremena, isto tako kao i Neznabošci.

Kroz cijelo Evandeosko Doba, bilo je mnogo mučenika za istinu. Neki su bili spaljeni na lomači. Drugi su pretrpjeli mnoge okrutne oblike fizičkog mučenja i smrti. Zatvaranje je bilo udes mnogih. Iskustva svih njih su posve bila u skladu sa uvjetima „tjesnog“ puta žrtve koje je Isus opisao za svoje učenike kad je rekao, „Hoće li tko za mnom,

neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom.“ (Mat. 7:14; 16:24)

Isus je također rekao, „U ovom svijetu vi doživljavate neprijateljstvo, ali budite puni pouzdanja, ja sam pobijedio svijet!“ (Ivan 16:33) Procijenjujući ljudskom mudrošću, moglo bi se činiti da je svijet pobijedio Isusa. On je bio okrutno pogubljen od strane sebičnih ljudskih elemenata religioznog svijeta svog vremena. Međutim, u tom iskustvu Isus je bio stvarni pobjednik. Zato što je znao da je Očeva volja da on treba umrijeti kao Otkupitelj pale i umiruće rase, krotko se predao svojim neprijateljima, i nastavio ih je ljubiti premda su ga pogubili.

Baš kao što su tijekom doba mnogi vjerni sljedbenici Gospodara bili progonjeni, tako su se i tijekom sadašnjeg razdoblja žetve na kraju Evandeoskog Doba, oni koji su podupirali stvar istine, i koji su vjerno puštali svoje svjetlo da svijetli, često našli kao mete onih, koji pod utjecajem „boga ovog svijeta,“ mrze svjetlo, pa se stoga protive nositeljima svjetla. (2 Kor. 4:4)

Međutim, položaj vjerskih vođa u svijetu se u znatnoj mjeri, uz neke značajne iznimke, promjenio tijekom posljednjih šezdeset do sedamdeset godina. Dok su neke fundamentalističke grupe tzv. kršćana, isto tako kao i nekršćanske grupe, vrlo otvoreni u svom protivljenju sadašnjoj istini kako je predstavljena u Svetom Pismu, modernistički stav je postao jedan uglavnom

ravnodušan prema doktrinarnim gledištima. Ideja vjerske slobode i tolerancije je toliko naglašena u našem vremenu od strane mnogih glavnih kršćanskih grupa da je to dovelo do velikog stupnja slobode od progonstva za one koji su aktivno uključeni u objavljivanje Evandjelja o kraljevstvu.

Kroz naše kontakte s Gospodinovim narodom u mnogim djelovima svijeta, utvrdili smo da se neki pitaju gdje mi stojimo danas s obzirom na predmet proganjanja. Ako oni koji žive odano Bogu u zajedništvu s Kristom moraju neminovno trpjeti progonstvo, dali nam onda nedostaje to svjedočanstvo Duha ako nismo bili progonjeni? Možemo vidjeti da kod dijela nekih čak postoji želja učiniti našu poruku malo više radikalnijom—možda da bude prirode „udaranja“—da bi navukli progonstvo na sebe.

Ovo je zaista stvar za ozbiljno razmatranje. Uistinu bi bilo tragično ako bi se Gospodinov narod danas suzdržavao od toga da pusti svoje svjetlo da svijetli na način kako im je zapovjedbano u Svetom Pismu, i da zbog toga, kasnije otkriju da je to bio razlog za nedostajanje gorkog progonstva koje je u prošlim vremenima bilo došlo na Gospodareve sljedbenike. Prema tome, važno je, da pažljivo ispitamo našu poziciju, u svrhu utvrđivanja da li je ili nije sadašnje zatišje gorkog protivljenja istini u širim razmjerima nužno ono što je u skladu s onim što bi smo trebali očekivati, ili je dokaz nedostatka vjernosti kod

dijela posvećenih u puštanju njihovog svjetla da svijetli.

GLEDAJUĆI U PROŠLOST

Istina je da je Isus, Zapovjednik našeg spasenja, bio gorko progonjen i na koncu pogubljen na križu od onih koji su mrzili svjetlo Evanđelja koje je on objavljivao. Ipak, postojalo je vrijeme tijekom njegove službe kad je doživljavao relativan spokoj i mir. Nisu ga uvijek napadali, i u mnogim prilikama protivljenje koje je imao svelo se na razinu borbi riječima. Gospodinov narod danas koji vjerno svjedoči o istini često susreće takvu vrstu protivljenja.

Tek kad je za to došlo vrijeme Otac je dopustio da se gorčina Isusovih neprijatelja očituje u smrtnoj kazni koja mu je bila dosuđena. Gospodinova je providnost djelovala na sličan način prema apostolima i drugima u Ranoj Crkvi. Ananija je bio upućen da obavjesti Savla iz Tarza, nakon njegovog obraćenja, što se tiče velikih stvari koje je trebao pretrpjeti za ime Gospodina Isusa, a on je i pretrpio mnogo. Uistinu, Pavao je na koncu pretrpio mučeništvo u Rimskom zatvoru od ruku Nerona.

Ipak, Pavao je doživljavao i razdoblja slobode od teškog progonstva. Zapažamo, na primjer, vrijeme koje je proveo u Antiohiji, kada su se on i Barnaba trudili zajedno u tom dijelu Gospodinovog vinograda. Ne postoji izvještaj o posebnom progonstvu tijekom tog dužeg razdoblja.

Pod vodstvom Pavla i Barnabe ekklesija u Antiohiji duhovno je napredovala i brojčano rasla. Štoviše, Gopodin je podigao niz sposobnih slugu u Antiohiji, i skupština je bila odlučila poslati Pavla i Barnabu na misionarsko putovanje, budući ih se u to vrijeme moglo poštediti službi u domaćoj ekklesiji. (Djela 11:25-30; 12:25; 13:1-3)

Na tom prvom misionarskom putovanju često su se nalazili u središtu oluje protivljenja. Jedna od tih prilika je bila u Antiohiji Pizidijskoj— grad različit od gore spomenutog gdje je ekklesija brzo rasla pod vodstvom Pavla i Barnabe. Ta očitovanja mržnje prema istini, nisu ozbiljno ometala objavljivanje poruke.

U povezanosti sa Pavlovom službom u Korintu, izvještaj nas obavještava da ga je Gospodin posebno zaštitio od „zla.“ Isus je u viziji rekao Pavlu, „Ne boj se, nego govori i nemoj šutjeti! Ja sam s tobom i nitko te neće napasti i zlo ti nanijeti, jer mnogo je naroda mojega u ovome gradu.“ (Djela 18:9,10) Želja da progone Pavla bila je u srcu mnogih u Korintu. U stvari, oni su odvukli apostola pred narodnog zastupnika sa optužbom, tako da bude kažnjen, međutim slučaj je bio odbijen.

„Jer mnogo je naroda mojega u ovom gradu,“ Gospodin je rekao Pavlu. Drugim riječima, u Korintu je trebalo biti izvršeno djelo koje bi bilo uvelike ometano da je predrasudama ljudi bilo dopušteno da djeluju u izvanjskim i nasilnim napadima protiv Božjih slugu. To nas dovodi pred

vrlo važno razmatranje u povezanosti sa ophođenjem Nebeskog Oca sa njegovim narodom. To nam otkriva da premda, s vremenom, on može dopustiti da na njih dođe progonstvo u ozbiljnom obliku, u drugim prilikama on omogućuje slobodu od takvih događanja zato što ima za izvršiti izvjesno djelo a kojega se najbolje može napraviti dok njegov narod doživljava mjeru mira.

Braća u Ranoj Crkvi su to prepoznala. Pavao je pisao Timoteju, rekavši, „Ja dakle preporučam, prije svega, da se vrše moljenja, molitve, preklinjanja, iskazi zahvalnosti, za sve ljude, za kraljeve i sve one koji drže vlast, da bi mi vodili jedan spokojan i miran život u svoj pobožnosti i dostojanstvu.“ (1 Tim. 2:1,2) Pavao je shvatio da je bila Gospodinova volja za njegov narod u to vrijeme da bude oslobođen od teškog progonstva. Apostol ne bi preporučio molitvu za tu svrhu da je to bilo suprotno Božjoj volji.

Oni od Gospodinovog posvećenog naroda koji su bili pozvani da trpe progonstvo zbog svoje vjernosti nisu uvijek doživljavali isti stupanj trpljenja. U Hebr. 10:33 apostol govori o onima koji su bili „javno izvrgnuti ruganju i nevoljama,“ i također o onima „koji su ponekad bili uz one s kojima se tako postupalo.“ To se temeljilo na načelu da kada jedan ud tijela trpi, svi trpe. (1 Kor. 12:26)

Čak i danas, dok članovi tijela Kristovog u mnogim dijelovima svijeta uživaju razdoblje relativne slobode od progonstva, još uvijek postoje

braća u izvjesnim zemljama koji su mnogo više izloženi ozbiljnijoj patnji zbog istine. Mi možda nemamo puno prilika, osim kroz molitvu, očitovati naše suosjećanje prema tim dragima, ipak ako je naše suosjećanje iskreno računat ćemo se kao „oni koji su uz njih,“ u tim iskustvima.

U cijelini, Gospodinov je narod u sadašnje vrijeme neobično slobodan od fizičkog progonstva. Međutim, nema potrebe zaključiti da je to zbog nedostatka vjernosti u objavljivanju istine. Niti je nužno postaviti pitanje da li je ili nije Gospodinov narod bio dovoljno otvoren, ili izravan, u njihovom načinu svjedočenja. Stvarni je razlog, mi vjerujemo, da Bog ima za izvršiti djelo kroz širom rašireno svjedočenje o istini koje ne bi moglo biti učinjeno ako bi on dopustio da sile protivljenja stoje na putu. Isus je izrazito rekao, „I ova dobra vijest o kraljevstvu propovijedat će se po svemu svijetu za svjedočanstvo svim narodima.“ (Mat. 24:14)

Baš kao što je Gospodin zadržao protivljenje u Korintu zato što je imao „mnogo naroda“ u tom gradu kojega su braća trebali dostići, i baš kao što je Pavao prepoznao potrebu da posvećeni s vremenom imaju mir, i preporučio molitve u tu svrhu, tako su i sada braća izgleda u jednom od tih razdoblja. Nedostatak gorkog progonstva danas nije zbog nevjernosti, nego je tako Gospodin učinio mogućim izvršenje njegovih nauma kroz ujedinjene napore njegovog naroda da naširoko oglašava slavno Evanđelje o Kraljevstvu.

Ključno je stoga, da koristimo naše sadašnje povoljne prilike da proučavamo i razmišljamo o istini, da se sastajemo s onima „iste dragocjene vjere,“ i da svakodnevno primjenjujemo načela istine u našim životima. Neka bi smo također revno koristili svaku prednost koju imamo da objavljujemo „vijest dobru o nečemu boljem.“ (Iza. 52:7) Ako to činimo, utvrdit ćemo da čak i sada, u ovo vrijeme manje otvorenog progonstva, istina nije popularna i da je uglavnom ignorirana, ako ne i ismijavana.

Zaista, čak i u ovo vrijeme Gospodinov narod treba trpjeti hladnu ravnodušnost nevjerujućeg svijeta. Mnogi na nas gledaju kao na varalice, anti Kršćane, i čak da pripadamo nekom kultu. Izdržati ovo blago protivljenje pomoći će nam pripremiti nas za veće progonstvo kasnije ako, ili kada, dođe. Uistinu, ako nismo vjerni sada kada cijena učenja u smislu progonstva možda nije tako visoka kao što je bila tijekom drugih razdoblja doba, ne budemo bili vjerni budemo li morali trpjeti ognjene plamenove progonstva.

Istina je u tome da mi ne znamo točno što budućnost možda donosi za posvećene, kako sadašnje vrijeme nevolje u svijetu postaje sve teže. Dali će povećano—čak i fizičko—progonstvo doći na preostale članove tijela Kristovog koji su s ove strane neba, ne možemo reći sa sigurnošću. Međutim, ako su naši karakteri ispravno pripremljeni, mi ćemo biti u stanju reći s Pavlom da

nas ništa „neće rastaviti od ljubavi Kristove,“ bila to „nevolja ili tjeskoba ili progonstvo,...ili mač.“ (Rim. 8:35-37)

Nemojmo zaboraviti da premda je on imao spokojna razdoblja aktivnosti u službi Gospodinovoj, Pavao je bio progonjen na mnoge načine. Bio je kamenovan, zatvoren, i na koncu je postao mučenikom, međutim nije bio povrijeđen kao Novo Stvorenje. Njegov život, i svi njegovi interesi, bili su „sakriveni s Kristom u zajedništvu s Bogom.“ (Kol. 3:3) Znajući to, kratko pred svoje pogubljenje on je napisao, „Odsad se za mene čuva kruna pravednosti, kojom će me Gospodin, pravedni sudac, nagraditi u onaj dan—i ne samo mene nego i sve koji željno čekaju da se on pojavi.“ (2 Tim. 4:8)

Mi se poput Pavla, ne moramo boriti sa „zvijerima u Efezu.“ (1 Kor. 15:32) Međutim, mi moramo ratovati protiv naših gorkih, i ponekada „zvjerskih,“ neprijatelja—svijet, tijelo, i Đavo. Ipak, bez obzira koliko žestoka bila ta bitka, naš je život kao Novog Stvorenja „sakriven s Kristom,“ kao što je bio Pavlov, i mi smo zaštićeni tako da se nikakva šteta ne može desiti našem duhovnom životu. Naš izvanjski čovjek može propasti, i zemaljske stvari kojih se tijelo sklono držati mogu nam jedna za drugom izmaknuti iz ruku. Što to onda ima veze, ako mi mislimo na ono što je gore?

Ako smo „uskrsnuti s Kristom,“ mi ćemo, Pavao kaže, „tražiti ono što je na nebu, gdje Krist sjedi zdesna Bogu.“ (Kol. 3:1) Mi ćemo čeznuti biti

u našem nebeskom domu, „kućom koja nije načinjena rukama, vječnom na nebesima.“ (2 Kor. 5:1) Imajmo stoga još veću vjeru, koja će nam omogućiti još se čvršće držati tih nebeskih blaga kako dani prolaze, i neka bi naše cijenjenje „onog što je na nebu“ bilo povećano kako naša vizija vjere postaje još više britkija.

Trebali bi smo biti još potpunije utvrditi da će „naša trenutna i laka nevolja,“ nastaviti „donositi nam sve veću, vječnu slavu, jer mi ne gledamo na ono što se vidi, nego na ono što se ne vidi. Naime, ono što se vidi je privremeno, a ono što se ne vidi je vječno.“ (2 Kor. 4.17,18) Uistinu, izgled koji leži pred nama je slavan i oduševljavajuć! Prema tome, „dajmo sve od sebe da bi smo svoj poziv i izbor potvrdili“ da bi u od Gospodina određeno vrijeme, ta nada mogla sazrijeti u stvarnu i vječnu slavu „vječnog kraljevstva našeg Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.“ (2 Pet. 1:4-11)

BOŽANSKI PLAN VJEKOVA

Ključ za razumijevanje Svetog Pisma

Svi ljudski planovi propadaju, ali Bog ima plan! To je utješna činjenica uvijek iznova naglašena u najraširenijoj knjizi na svijetu, u Bibliji.

Zašto samo nekolicina doista slijedi Isusova učenja? Zašto se pogani nisu preobratali na Kršćanstvo? Što je kraj svijeta i kada će doći? Što je Sudnji dan i kada ga možemo očekivati? Koje je proročansko značenje sadašnjih kaotičnih zbivanja u svijetu?

To su samo neke od tema u knjizi „Božanski Plan Vjekova.“ Napisana je prije više od jednog stoljeća, no dostigla je nakladu više od osam milijuna na više od 30 jezika. Sadrži više od 350 stranica.

Za više informacija obratite se na donju adresu:

„Svanuće“

M Đurak

Kneza Branimira 18

44 010 Sisak, Croatia

email: info@istrazivacibiblijeuHrvatskoj.com

Mob. 098 199 4362

“Zato, braćo, to revnije uznastojte učvrstiti svoj poziv i izabranje: to čineći - ne, nećete posrnuti nikada! Tako će vam se bogato osigurati ulazak u vječno kraljevstvo Gospodina našega i Spasitelja Isusa Krista.”

2 Petrova 1:10, 11

